

2000

2000. gada 12. februāris

No Savas Pils, Jahve, mans Karali un mans Tēvs, Tu apūdeņoji manu izkaltušo zemi – tā saņēma visu, ko Tavas Debesis varēja tai dāvēt.

Vējus tu izmanto par Saviem vēstnešiem un ugunīgas liesmas par Saviem kalpiem, lai tie ikvienai tautai sludinātu Tavu Godību un Tava Vārda varenību.

Jā! es turpināšu katru Tavu brīnumdarbu izteikt dzejā, jo esmu sevi veltījusi Tev...

¹miers ar tevi, Mans bērns; viss, ko esmu tev devis, ir svētās Gudrības iedvesmots – šādi Es vienmēr esmu darbojies pie Saviem praviešiem; Es runāju un viņi ticēja; nemitīgi peldināti Manā Gaismā, viņi arvien mājā Manā Gribā; pazīstot viņu cilvēcisko trauslumu, Manas Acis, tāpat kā mātes acis, kas pieskata savu mazuli, uzrauga Savus izredzētos – tās viņus sargā no pakļaušanās pasaulīgajai ietekmei un pārkāpumiem; tad Savā lielajā labvēlībā un arī ar lielu prieku Es viņus apveltu ar īpašām žēlastībām, lai sagatavotu viņus savam uzdevumam, kas parasti pārsniedz viņu cilvēcisko spēju robežas; Es viņiem dāvāju savu aizsardzību, paslēpdams viņus zem Saviem Spārniem²; arī tevi, kuru Es ar nolūku esmu izaudzinājis un kurā esmu iegravējis Savu Svēto Vārdu, Es tevi nodrošināšu ar visu nepieciešamo, kas lauvām un pūķiem liks rūkt bailēs, jo tie zinās, ka Es Esmu ir ar tevi;

Manai visvarenajai Rokai nepietrūkst līdzekļu aizsardzībai; lai tagad pasargātu tevī Manu Svēto Vārdu, Es tevi esmu apņēmis ar Savām Rokām tāpat kā saimnieks, kurš apjož savu īpašumu ar žogu, lai pasargātu to no iebrucējiem; kurš čempions lai uzdrīkstētos tagad nākt, stāties Man pretim un izaicināt Manu izvēli? Pats Brīnums ir nokāpis no Augšienes, lai atdzīvinātu šo mirstošo paaudzi un parādītu Savu Valdnieka varu; reizē caur Savu Dievišķo Darbu tevī, kuru esmu paveicis tik neparastā veidā, Es esmu vēlējies atklāt arī Savu Žēlsirdību; lai atvērtu tavu dzirdi, Es tavā ausī pilienu pa pilienam kā vistīrākās mirres esmu lējis Savu Gudrību;

ak,³ kādu prieku Es ieguvu, īstenodams šo brīnumu brīnumu! kādu dievišķu ieprieku Man sagādāja Manas Žēlsirdības veiktais Darbs un redzējums, ka atjaunotne ir jau pavisam tuvu! cik liels prieks un laime piepildīja Manu Sirdi, kamēr Es atbrīvoju tevi no tavas nožēlojamības un ļaunuma saitēm; Es priecājos, pievilkdams tevi Savā tuvumā un neļaudams tev vienmēr būt kā bērnam, kurš neuztver Mani nopietni; lai pievērstu tavas acis Manai ķēnišķīgajai cieņai un lai tu mūžam pieminētu mūsu laulības, ar vissaldāko skūpstu Es noskūpstīju lūpas, kurām vajadzētu pagodināt Manu Vārdu; Es saasināju tavu uzmanību, lai tā uztvertu Manu neizsakāmo saldumu, un vēlējos dzirdēt tevi sakām: „Kungs Dievs ir salaulājies ar mani, izgreznodams manu dvēseli ar Sevi pašu; cik ļoti mūsu Kungam patīk padevīga un labprātīga dvēsele, jo Viņa neizdibināmā Gudrība spēj tajā⁴ atrast sev ceļu un pilnībā ievest šo dvēseli Dievā;”

Raksti saka: „Svētīgs tas, ko Tu izredzi un kam Tu ļauj Sev tuvoties un mājot Tavos pagalmos!”⁵ jā, patiešām – laimīgs ir šāds cilvēks, jo Es Savus izredzētos piepildu ar Sava Nama labumiem – Manas Mutes svētajām pamācībām; tad Es Savu pravieti izgreznoju ar saviem Debesu dārgumiem un greznumu – ar tikumiem;

Es vēlos, lai Mans templis būtu svēts un šķīsts, Es vēlos, lai Mans altāris būtu nevainojams un mirdzētu kā tūkstotis dārgakmeņu; viņa mēli Es daru līdzīgu abpusgriezīgam zobenam, Es to sūtu sludināt pret jebkāda veida lepību un uzpūtību,

¹ Runāja Jahve.

² Tā ir tikai metafora.

³ Izteikdams šo „ak”, Dievs šķīta iepriecināts.

⁴ Dvēselē.

⁵ Ps 65, 4.

pret augstprātīgiem sludinātājiem, pret visu cilvēcisko lepnumu un cilvēku radītajām augstajām idejām, Es to sūtu vērsties pret netaisnību un visu, kas ir pretrunā Manas Mīlestības Likumam;

Es priecājos par Savu mājvietu,¹ jo pār to, kuram ir jāliek piedzimt Manam Vārdam, atdusas Mans Gars; salaulāts ar Patiesību, Mans pravietis kā Mans ķēnišķīgais vēstnieks tiek sūtīts vistumšākajos un neglītākajos zemes nostūros, lai izdziedātu jums taisnīgumu, laipnību, svētumu un tikumu, un lai ikvienam no jums atgādinātu manus Ceļus; Mans pravietis atgādina visu kārtu cilvēkiem, ka:

- Es Esmu garā nabadzīgo Svaidījums;
- Es Esmu jūsu labklājības Garants;
- Es Esmu Gaismas Dievs un cildenās Mīlestības Avots;
- Es Esmu dvēseles un miesas Atjaunotājs un Spīdeklis;
- Es Esmu Tas, Kurš mierina taisnības dēļ vajātos;
- Es Esmu slimo un mirstošo dziedinošā Eļļa un Svaidījums; Es Esmu jūsu Kungs un Dievs, bet reizē arī Draugs, Biedrs un Tēvs;

paaudze, Es nemitīgi atdodu Sevi tev, lai darītu pilnīgāku savu tēlu, kuru tu esi izkropļojusi un aptraipījusi ar saviem ļaunajiem darbiem, saviem grēkiem un stūrgalvīgo pretošanos atzīt Mani par savu Tēvu; Es Sevi nemitīgi atdodu tev, lai paceltu tevi žēlastībā un šajā žēlastībā atjaunotais skatiens ieraudzītu neredzamās un neiznikstošās lietas; tādēļ, saskaņā ar Savu labo Gribu, ar vienu vienīgu vārdu no Savas Mutes Es lieku celties praviešiem un savienoju tos ar Savu Sirdi;

Es, Gaismas Dievs, vēl ilgi pirms jūsu radīšanas paredzēju šo Lielo Atkrišanu; vai Man nebūtu tiesības aicināt praviešus? Debesis priecājās, kad Mēs Savā žēlsirdīgajā Labvēlībā apžēlojāmies par savu apātiju; Es esmu licis celties praviešiem, lai tie tieši no Manis un ikvienā laikā saņemtu Manus Debesu aicinājumus, kurus ir pavadījušas žēlastību straumes; viņu sirds tuvumā Es dalos ar Saviem praviešiem visos Savos Dievišķajos Darbos; gan agrāk, gan tagad Es dvešu viņu sirdīs Savas Sirds iedvesmas, lai tie uzticīgi liecinātu; un, ja daudzus augsti stāvošus cilvēkus ieļauo Manu praviešu liecība, tad vienīgi tāpēc, ka viņu² ceļi nav Mani ceļi;

Savā dedzīgajā vēlmē izglābt šo paaudzi Es esmu licis celties praviešiem un esmu salaulājis ar viņiem; Es viņiem esmu iemācījis, kā pavadīt savu laiku ar Mani, kā, vēl virs šīs zemes dzīvojot, dalīties ar Mani savā dzīvē saskaņā ar viņiem doto žēlastību; šajās dienās Es nonāku virs zemes kopā ar Manu Dēlu un Manu Svēto Garu kā trīs Liecinieki; Es esmu Gars³ un tādēļ Es sūtu Savu Patiesības Garu,⁴ lai Viņš paliktu pie jums uz mūžiem un ievestu jūs pilnīgā Patiesībā; padomā par Manu Žēlsirdību un slavē Mani;

Vārds⁵ bija pie Manis un Viņš ir pastāvējis jau no iesākuma; Viņš, Kurš ir vistuvākais Manai Sirdij, ir liecinājis un darījis Mani jums zināmu; Mans Vārds liecina virs zemes tāpat, kā liecinu Es un Svētais Gars; Mans Dēls Jēzus Kristus, Kurš atpirka Baznīcu Pats ar Savām Asinīm, liecina ar Savām Asinīm,⁶ bet Svētais Gars, kurš ieved jūs

¹ „Mājvieta” tiek lietots vārda „pravietis” vietā.

² Augsti stāvošu cilvēku ceļi.

³ Jņ 4, 24. Arī apustulis Pāvils 1 Kor 15, 45 runā par Kristu kā par „Dzīvību dodošu Garu”. Bibliskā nozīmē vārds „Gars” neattiecas tik daudz uz Dieva dabu, cik uz Viņa dzīvību dodošo darbību. Dievs ir Gars un caur to Viņš dāvā Garu.

⁴ Jņ 14, 17.

⁵ Jēzus Kristus.

⁶ Viņa Upurī mēs esam ieguvuši Mūžīgo Dzīvību.

pilnīgā Patiesībā,¹ liecina ar Ūdeni;² visā Mēs esam trīs Liecinieki un visi trīs esam vienprātīgi Savā starpā, būdami Viens vienīgs Dievs,³ ar vienu Gribu, vienotu Spēku un vienotu Varu; Spēku, Svēto Gudrību un bezgalīgo Labumu jūs varat attiecināt uz katru no Mums trijiem;

paaudze, Mīlestība spiež Mani kādus no jums apveltīt ar pravieša garu, lai tie izpildītu Manis doto uzdevumu; viņi tiek pabaroti ar medu⁴ un ar eļļu,⁵ lai tie sludinātu Mana Vārda diženumu; Es daudzkārt esmu viņus mācījis, norājis un norādījis uz viņu kļūdām, lai viņi vienmēr paliktu iesakņoti Patiesībā un balstītos uz gudrības pilnām pārdomām, kļūdami par svaidījumu tiem, kurus Es atvedu atpakaļ Savā Namā; Es viņus esmu mācījis Svētajā Gudrībā, un Gudrība tiek pilnīgi izveidota, piepildot Likumu;

Es Saviem praviešiem esmu mācījis uzlūkot Mani Manā Svētumā; Es tiem esmu devis pieeju Manam Cildenumam, lai tie gaviļētu Manā tiešajā Klātbūtnē un tajā baudītu Manu Saldumu; tādēļ vienīgā teoloģija un Es gribu strikti uzsvērt – vienīgā patiesā teoloģija – ir Manis, jūsu Dieva, kontemplācija un prieks par gaidāmo Svētlaimības redzējumu; tā ir īstenā un svētā teoloģija; ne jau mācīts teologs, kas pārcilā papīrus ar savu teoloģiju, tāpēc kļūst par pravieti; par pravieti kļūst tas, kuru Es pats svaidu ar Savas Mīlestības svaidījumu un labi iestiprinu Savā Sirdī, lai viņš sasniegtu iekšējo Dievišķību un saņemtu Manas Sirds ārkārtējās iedvesmas – lai tās kā uguns tiktu pasludinātas Maniem ļaudīm;

ak, Vassula, cik bieži tajos brīžos, kad tu Manā Vārdā esi norādījusi uz viņu kļūdām, Es no zemes esmu sadzirdējis augstprātīgu uzjautrināšanos, galīga aizvainojuma un kurluma izpausmes! jā, grēcinieki aizrādījumus nostumj malā, lai tikai atrastu jebkādu attaisnojumu savai patvaļai;

visneizsakāmākajā veidā Es atklājos Saviem praviešiem vēl viņu zemes dzīves laikā, un viņi apzinās šo žēlastību; Es aplāju viņu kailumu un izgreznoju viņus Pats ar Sevi – viņi to zina, jo kontemplācijas brīžos apzinās Manu Dievišķo Klātbūtni;

Es tevi esmu svaidījis, lai tu no Manas Sirds pasmeltu dievišķās iedvesmas ikvienai vajadzībai, un lai tālāk tās tiktu nodotas Manai tautai kā svaidījums un veldzējoša rīta rasa pār izkaltušo zemi; žēlastībā Es tevi esmu mācījis pareizi izskaidrot Manas vēlmes; caur šo Dievišķo Atklāsmi un arī iepriekšējās Atklāsmēs Es esmu sacījis, ka Pats mācu Savus izredzētos, Pats esmu viņu garīgais vadītājs, kurš norāda ceļu, pa kuru viņiem jāiet; Es Pats priecājos par Savu labvēlību un to, ka atnesu glābšanu tiem, kurus mīlu, bet viņi Manu Spārnu ēnā priecīgi dzied Man Dāvida psalmus;

Tos, kurus Tu mīli, Tu vainago ar Savām vēltēm, darīdams žēlastību pārpilnību par viņu galvasrotu. Tavs kauss plūst pāri malām, kad Tu ar to dalies, un ar Savu Vārdu Tu viņus dari nemirstīgus.

Viņu dvēseles Tu ietērp tikumu mežģīnēs, lai Tava ķēnišķīgā Sirds iemīlētos to skaistumā.

¹ Jņ 16, 12 – 13: Jēzus saka: „Man vēl ir daudz kas jums sakāms, bet šajā brīdī jūs nespējat to nest; bet, kad atnāks Viņš, Patiesības Gars, tad Viņš jūs ievēdīs pilnīgā Patiesībā...” Ir kļūdaini domāt, ka Atklāsme jau ir noslēgusies un uzskatīt to par izteicienu krājumu. Dievs ir dzīvs un iedarbīgs, un Viņš turpinās Sevi atklāt caur Svēto Garu, Viņš nekad nemitēsies to darīt. Attiecībā uz šo patiesību latīņu vārds „complevere” (angliski – „complete”) tiek lietots tādā nozīmē, ka Kristus ir pilnīga (complete) Dieva atklāsme. Tas nenozīmē, ka Viņš vairs negrasās turpināt atklāt Sevi cilvēcei. Bībele ir pirmā liecība par Jēzu Kristu, bet tā NAV pēdējais Dieva vārds.

² Caur Kristību.

³ Vienots Savā būtībā.

⁴ Medus simbolizē Debesu Mannu – Dieva Vārdu.

⁵ Eļļa simbolizē Dieva Vārdu. (Dz 1, 3).

jā, pasaki šai letargiskajā miegā iegrimušajai paaudzei, ka Dievs ir šeit; Mani Darbi ir cildeni, un svētīgi ir tie, kuri šajos vēstījumos atpazīst Manu Balsi; tie, kuri priecājas par vēstījumiem, dara pareizi, pievēršot tiem visu savu uzmanību, jo katrs Darbs, kas nāk no Manas Žēlsirdīgās Rokas, ir godības un majestātes pārpilns; Es atgādinu Saviem ļaudīm, ka pravietojumi ir dzīvi un iedarbīgi, jo Es tie nāk no Mana Spēka, kuru Es pārvaldu ... tad kādēļ gan tautas ir tik lepības pilnas? vai neesat dzirdējuši, ka Es Pats izrādu cieņu Saviem praviešiem, tiešā veidā iejaucoties?

patiešām! Es Savus praviešu turu cieši piespiestus pie Savas Sirds kā māte, kas maigi ir pieklāvusi pie sirds savu mazuli; tāpat arī Es turu cieši pie Sirds Savus praviešus, un bēdas ikvienam, kurš uzdrošinātos izstiept savu roku un bez Manas piekrišanas mēģinātu tos aizskart!

Vassiliki, esi laimīga, jo Es tev atļauju brīvi ienākt un iziet no Saviem Debesu Pagalmiem; lai tava dvēsele priecājas Manā Žēlsirdībā; Baznīca iznīkst savā lielajā atkrišanā, par kuru ir ticis pravietots, bet kas līdz šim ir bijusi apslēpta; vai arī tagad Man vajadzētu klusēt?

Es neklusēšu, kā to vēlas ļaunais gars, bet turpināšu celt praviešus, lai viņi sludinātu un apsūdzētu, lai tie tumsībā spīdētu kā gaismekļi; Es viņiem mācu dāsnumu, lai tajos brīžos, kad viņi kontemplācijā un pārdomās atdusas Manās mīlošajās Rokās, tie dāsni atbildētu Manam Aicinājumam; Es viņu mutes piepildu ar pielūgsmi, bet viņu garu – ar prieku; tāpat kā asinis, kas bez skaņas plūst cilvēka vēnās, tā arī Mans Svētais Gars mierā un klusumā ir mācījis tevi, Vassula, ar Gudrību; Viņš to ir darījis gan tavas, gan citu pestīšanas labā, un, ja arī dažkārt Man ir gadījies tev aizrādīt, tad vienīgi tevis pašas garīgajai izaugsmei;

jau kopš mūžības Es biju paredzējis, ka Mana Baznīca piedzīvos šādu atkrišanu, tomēr Es biju paredzējis arī Savu Pestīšanas Plānu tevī; Es paredzēju, ka nokāpšu no Sava Troņa un dievišķos dzejas vārdos vērsīšos pie jums ar Savu Mīlestības sacerējumu; tev un caur tevi citiem Es biju paredzējis atklāt, ka Savā bezgalīgajā Žēlsirdībā Es esmu jūsu mīlošais aizbildnis;

paaudze, tu piedzīvoji trūkumu, un Es nācu, lai tevi piepildītu, tomēr tu neesi laimīga, jo līdz pat šai dienai, kad Es runāju, tu apvainojies par Manām mācībām; Es nācu, lai dziedinātu tavu atkrišanu, un nožēlas pilnas sirdis sadzirdēja Manu Balsi; Es nācu, lai pieceltu tavus mirušos, un viņi Svētajā Garā Mani iepazītu kā savu Tēvu; Dievišķās Zināšanas var tikt iegūtas vienīgi Manā Garā, tās var tikt dotas tiem, kurus Mēs esam izvēlējušies, jo Svētais Gars Pats ir viņu Padomdevējs un Audzinātājs; caur Svēto Garu, nevis ar cilvēciskām zināšanām viņu¹ prātam ir tikusi dota žēlastība uztvert Trīsvienīgo Dievu un sarunāties ar Viņu; nekāda atjautība, ne gudrība, kas nāk no cilvēciskā saprāta, nebūtu spējīga tos pārliecināt, ka viņi nav sastapušies ar Mani; tas būtu tāpat, it kā tu viņiem teiktu, ka tie ir kaili, ja viņi skaidri zina, ka ir apģērbti; Es Pats esmu izgreznojis viņus ar Sevi; ļaunais gars izvēlējās labākos no Manas Baznīcas augstākajiem pārstāvjiem, lai apvainotu tevi doktrinālās kļūdās, turpretim Manām iedvesmām, kuras Es tev atkārtoti esmu devis Savā Svētajā Garā, vajadzēja to viņiem darīt pilnīgi skaidru, un viņiem būtu bijis jāsaprot, ka tas bija spēcīgs ļaunā gara kārdinājums;

Sātans savā skaudībā par visām šīm dāvanām, kuras Es izleju pār šo mirstošo paaudzi, lai to glābtu, apskauž arī tevi, kuru Es esmu izvēlējis, un vēl arvien turpinu slacināt ar dievišķo rasu no Maniem Pagalmiem, kur es tevi uzaudzināju, lai izsūtītu kā Savu dārgo dāvanu pie visām tautām; dusmu pilns, ļaunais gars savā skaudībā ir zvērējis, ka tevi iznīcinās, izvemjot pār tevi savu indi, lai tu izskatītos citu acīs nicināma,

¹ Dieva praviešu.

izkropļota, bīstama un neglīta; tomēr tava Svētā Māte steidzas tev palīgā un aplāj tevi ar Savu Apmetni;

žēlastībā Es esmu tevi piecēlis, lai tu Mani varētu piesaukt, kad vien tu to vēlies – tā ir unikāla ķēnišķīga dāvana, ar kuru Es apveltu tikai retus izredzētos;¹ tomēr Sātans savā skaudībā daudzus ir pamudinājis tevi izsmiet un pārvilinājis tos savā pusē; par spīti tiem labajiem augļiem, kurus Es biju savācis, lai viņiem tos dāvātu, tie izlēma Mani izaicināt, dumpīgi nonicinādami Manus augļus un padomu,² un palikt tikpat izvirtušiem un neuzticamiem kā viņu priekšteču dēli, kuri Mani ir izaicinājuši, sēdēdami augstos sēdekļos;

tad ir arī tādi, kuri ir ticējuši, ka vēstījumu Autors patiešām esmu Es, tomēr arī viņos Sātans ir dvesis letargijas garu un cilvēcisku piemērošanās spēju Maniem Brīnumiem, un ar laiku šis gars liek tiem zaudēt interesi par Maniem Brīnumiem – Brīnumiem, kuri ir Dzīvību dodošs Avots un kuri var viņus ievest Mūžīgajā Dzīvē;

tu noteikti esi dzirdējusi līdzību par sējēju; „ja kāds dzird vārdu par Valstību, bet to neizprot, tad atnāk ļaunais un nozog to, kas ir ticis sēts viņa sirdī;” šie cilvēki paliek inertī, apstulbuši un neizpratnes pilni;

ir arī tādi, kuri sarīko svinības, izdzirdot Manas Balss atbalsi caur Manu vēstnesi, kuri viņu pieņem ar lielu prieku un dodas uz citām pilsētām, vēstīdami, ka viņiem atkal no jauna, brīvi un ar spēku tiek sludināts vārds par Valstību; tomēr entuziasms ātri vien apdziest, jo Mans Vārds viņu sirdīs ir atradis vienīgi klints pamatni un nespēj tajā dzīt saknes; sastopoties ar pirmajām vajāšanām Mana Vārda dēļ vai pat ar nelieliem pārbaudījumiem, kādus tie sastop savā ceļā, šie cilvēki vairs nespēj tupināt aizsākto; tie nav tādi, kuri, piedzīvodami cilvēku uzbrukumus, ļaunuma un apsūdzības pilnās runas attiecībā uz Manu Vārdu, tomēr stingri turēsies un nepadosies, jo viņiem nekad nav bijis stipra pamata; viņi būs pirmie, kas pakritīs ...

Varenība nav tikusi izprasta un ir atstumta, un Mani Miera vēstneši³ rūgti apraud viņu izkaltušās sirdis; Sātans savās dūsmās ir darījis visu, ko spējis, lai iznīcinātu Manu dāvanu⁴ cilvēcei; Mana Vassula, arājs tavā mugurā ir dzinis dziļas vagas, lai tevi salauztu, tomēr Mana labā Roka viņa jūgu ir sašķaidījusi drumslās;

tagad klausies, Mana Vassula ... Es izvedu visu tavu ģimeni no svētītās Ēģiptes zemes, no kuras vēl līdz pat šai dienai pretim Debesīm paceļas Mana Dēla, Viņa Mātes un taisnīgā Jāzepa smarža; vēl tur esot, Es tevi uzņēmu un zvērēju: „caur šo ziedu Es jūs sapulcināšu no dažādām tautām un dažādiem ticības novirzieniem, un jums visiem Es atklāšu Savu Tēvišķo Mīlestību un Žēlsirdību; caur viņas trauslumu Es augšāmcelšu tautas, atjaunojot tās garīgā apvērsumā; caur šo ziedu Es esmu nolēmis visām tautām darīt redzamu Savu Svētumu; tiem, kuri Maniem praviešiem pavēl, lai tie nepravietotu, Es no Sava Troņa likšu atskanēt brīnumainam pravietiskam Aicinājumam un Pavēlei, izlejot svaidījumu pār Manu izredzēto, lai tā nespētu pretoties Manam Pravietiskajam Aicinājumam;”

Ēģipte, no tavas zemes Es esmu aicinājis pravieti! tu dāvāji maizi Manam Dēlam – tad kādēļ gan lai Es neliktu no tevis celties pravietim? Mans Vārds plūdīs no šī pravieša tik ilgi, kamēr ļaunā gara ragi netiks pilnībā atklāti un parādīti;

kad Es runāju, kurš gan tad lai nepravietotu?⁵ vai divi draugi kopā dodas ceļā, ja viņi

¹ Jau pašā sākumā Kungs man sacīja, ka varu vērsties pie Viņa kad vien vēlos un Viņš vienmēr man atbildēs. Kopš tā laika Viņš Savu solījumu vienmēr ir pildījis.

² Cilvēka piederību var noteikt pēc viņa nestajiem augļiem.

³ Pravieši.

⁴ Šos vārdus Dievs attiecina uz mani.

⁵ Am 3, 8.

iepriekš to nav norunājuši?¹ tāpat arī Es neko nedaru, Savus Plānus iepriekš neatklājis Saviem praviešiem;² tā arī tev, Vassula, Es esmu atklājis ne tikai Savus Plānus, bet arī Savu Svēto Vaigu, un visam Manis pravietotajam ir jāīstenojas noteiktā laikā; tev par brīvu ir ticis dots Dzīvības Vārds, kuram tevi ir bijis jādara par Dieva bērnu un par dievu caur līdzdalību Manā dievišķajā Dzīvē; bet Sātans, pazīdams cilvēku nezināšanu, atkal apmeklēs Manu ļaužu prātus, lai iedvestu viņos kārdinājumu apmētāt tevi akmeņiem tādēļ, ka tu esi izteikusi Manas Domas; ak, ja vien pasaule spētu nonākt pie miera izlīguma ar Manu Trīsvienīgo Svētumu, tā saprastu arī Manus Vārdus!

Mani, savu Tēvu, tu reiz uzrunāji ar vārdiem: „es zinu, ka manam Debesu Tēvam ir īpaša vājība uz mani, bet arī es attiecībā pret Viņu izjūtu to pašu”, tādēļ tagad Es vēlos tevi uzrunāt un, degdams Dievišķā Mīlestībā, tev apsolīt, ka: „Es turpināšu tevi aplāt ar Savu Saldumu, žēlastībā tevī izplešoties, arvien vairāk tev Sevi atdodot un piepildot tavu dvēseli kā salda substance, lai tu, savukārt, atdotu sevi Man, kļūstot par vienu garu ar Mani, par vienu garu ar Dievišķo; tad Es atkal tevi sūtīšu pie tautām – tu būsi Mana greznā dāvana, kura mācīs ar laipnību un ievēdīs visus dievbērības pilnā Mīlestībā, kura paplašinās sirdis, lai tās spētu vairāk pieņemt to, kas esam Mēs un to, kas ir Dievišķs; tad šajā miera pilnībā, kurā būšu ievēdījis viņu dvēseles, tie pēkšņi visu ieraudzīs Mūsu Gaismā, kas uzvar Sātana kārdinājumus; kopš tā brīža arī viņi tiks dēvēti par „dieviem caur līdzdalību Dieva dzīvē”, un tie valdīs kopā ar Mums;” tagad Es tev un caur tevi arī citiem esmu ļāvis izprast tavu vietu; caur Savu izredzēto ciešanām un upuriem Es atjaunoju tautas, lai arī bieži vien tie nāk pie Manis ar žēlabām, ka ir velti pūlējušies un strādājuši, un nomocījušies bez jēgas; pagodinādami Mani, tie ir darījuši visu, kas tiem ir ticis pavēlēts, jo kontemplācijas laikā tie nemitīgi ir atradušies zem Manu Acu skata;

šāda patiesa teoloģija paceļ dvēseles trešajās Debesīs un ļauj tām priecāties par Svētlaimības redzējumu - šai mirklī Es viņus uzrunāju un apveltu ar privilēģiju ieraudzīt viņiem un visiem svētajiem piederošo mantojumu; kamēr šīs dvēseles atdusas Manās Rokās, Es tās svētīju, uzpūšot viņos Manu Liesmu, lai ar dedzību un bez bailēm tie izietu pasludināt Manu Vārdu;

Svētīts ir Dievs un Viņa Svētais Vārds, jo viņš Savus nodomus dāsni atklāj vējiem – Saviem vēstnešiem. Ietērpta Gaismas mantijā, Viņa Majestāte atklāj tiem Savu drošsirdību.

Es savā grēcīgumā piesaucu savu trīskārt Svēto Dievu un līdzīgi vēja pūsmai, kura nāk no nekurienes, Viņš nonāk pār mani un mani izplaucē, bet es kā atvērts zieds uzsūcu sevī Viņa Dievišķo Gaismu.

Dievs ir dziedājis man un jums visiem, mīļotie brāļi un māsas! Tas, Kura Tronis ir pār ķerubiem, mums ir atklājis Savu Žēlsirdību. Neviens nevar sacīt: es savā namā neesmu redzējis Mūsu Dieva pestījošo spēku, jo Viņa Klātbūtne ir mirdzums un majestāte. Jo Viņš nāk... Viņš nāk pie jums visiem, nevis lai tiesātu, bet lai jūs dievišķotu.

Vassula, vai tu esi laimīga?

Es esmu vairāk nekā laimīga.

Tu mani iedēstīji Savā Namā un es uzplauku Tavos pagalmos, lai es sludinātu Tavu Varenību... Kā gan lai es Tavās Rokās nejostos laimīga?

Neviens man neatņems manu laimi – nedz vajāšanas un ķengas, nedz apmelojumi un nievas... Pat ja visa elle mestos man virsū, lai mani saplosītu gabalos, tā nespētu man

¹ Am 3, 3.

² Am 3, 7.

atņemt Tevis doto laimi, kuru Tu turpini man sniegt. Lai šī zeme iemācās saprast, kas ir Dievs, un lai slavē Viņa Vārdu.

Lai svētīts ir Tavs Vārds uz mūžiem!

un Es tev sacīšu: Es devu tev zvērastu, ka būšu Žēlsirdīgs un Uzticams; Es arī turpmāk turēšu tevi Savā labajā Rokā, ļaudams tev Manā Klātbūtnē piedzīvot nevaldāmu prieku un nojaust to, ko varēsi uzlūkot Svētlaimībā; Es arī turpmāk būšu tavs Padomdevējs un tava laime, Manu bērniņ; aizas var tevi ieskaud, melni mākoņi gulties pār tevi un zemes dubļi tevi apklāt, bet Es tev apliecinu, ka tu neskarta turpināsi savu ceļu, un Mana Gaisma vēl spožāk atmirdzēs pār tevi; lai Mana Eļļa tevi nomierina; Es esmu nolēmis izglābt šo paaudzi, parādīdams tai Savu Žēlsirdību, tādēļ esiet laimīgi jūs visi, kas dzirdat Manas Balss melodiju un saņemat piepildījumu Manī, savā Dievā;

2000. gada 8. marts

Manas dvēseles sargs un pavadonis, Tu manu dvēseli esi apslacījis ar mirrēm un ar Savu Klātbūtni esi vissaldākajām smaržām pārklājis manu galvu. Tagad es atkal esmu kopā ar Tevi – Tavs tuvums ir manas dvēseles, sirds un prāta bagātība. Tuvums tavam ķēnišķīgajam Dāsnumam dara mani spēcīgu un dedzīgu, tas izraisa mani dedzīgas ilgās sasniegt neuzvaramu svētumu...

Es tevi mīlu; pat tādā grēcīgumā Es spēju gūt prieku, un Mans Vārds caur Manu transcendenci dzīvo tevī; Es neuzrunāju vienīgi tevi un šo paaudzi, šie vārdi tiek pierakstīti arī nākamajai paaudzei, lai tie, kam vēl jādzimst, varētu slavēt Mani, savu Dievu; tagad skaties, kā Es noliecos lejup no Savas Svētnīcas augstumiem ...

ak, Vassula, Debesis nekad nav noliekušās tik tuvu zemei kā tagad; vēl pavisam nesen Es dzirdēju no zemes paceļamies kādas nopūtas, bet tagad vairs nedzirdu it neko; tieši tādēļ, paaudze, Mani ir pārņēmis žēlums pret tevi;

vienīgie vārdi, kurus lielīgi izdveš šīs mirušās miesas, ir: „paskaties! es varu mitināties tuksnesī kā pelikāns; es kā plīvurpūce varu dzīvot drupās; Es varu dzīvot bez Dieva, jo es varu labāk izdarīt par Viņu ...”

tad Es vēršu Savas Acis uz otru pusi un uzlūkoju pats Savu saimi, un ieraugu augstu paceltas acis, lepnas sirdis, neuzticēšanos, neslavas celšana ... kardināls ir nostājies pret kardinālu un bīskaps pret bīskapu ...

Kungs, vai Tu vēlies man teikt, ka Tava Roka ir par īsu, lai atpestītu? Vai Tev pēkšņi nav spēka glābšanai? Tu esi pazīstams kā tāds, kurš ir lēnprātīgs dusmās, bet ne jau kā tāds, kurš vilcinās iejaukties un glābt! Tad kādēļ Tu vēl gaidi? Kādēļ Tu tagad neiejaucies?

vai tu uzdrošies izaicināt Manu Gudrību? vai tu izaicini Manu Visvarenību?

Ak, Kungs, lai samierinātu Tavu saimi, es atdotu dzīvību – es jau to esmu izdarījusi... Dedzība Tava Nama dēļ mani aprij. Kad ir bijis jāpaceļ Tavs Nams, lai tas nesabruktu, es, neskatoties uz gaidāmajām sekām, esmu atdevusi savu dvēseli un miesu. Es esmu svīdusi asins sviēdrus, Tu zini, ka pletnes cirtieni, kuri mani kapāja, dažkārt ir likuši man spļaut asinis.

Pēc tam, kad Tevis Paša ļaudis bija mani vajājuši kā medījumu, tie ir mani nodevuši, tomēr es nekad neesmu žēlojusies. Bez iemesla viņi izturējās pret mani kā pret atkritēju, tomēr es izturēju visus pārbaudījumus, ar kuriem saskāros, jo Tava varenā Roka apslēpa manu vājumu.

Manas dienas virpuļo kā vēja nesti putekļi, lai pēc tam atgrieztos pie putekļiem, un es neredzu, kad varētu beigties Tava svētā Agonija... Cik gan ilgi man vēl būtu jāatkārto: „vai pārāk ilgi man nav jādzīvo to vidū, kuri ienīst mieru?”

Cik vēl ilgi man būtu jānoskatās, ka Debesis sēro par Savu saimi un Savu svēto Pilsētu?

Vai man vajadzētu palikt mierā, kamēr Tu bez vajadzības atkal tiec sists krustā?

Tu mani pazīsti, mans Kungs, Kurš mani no Ēģiptes zemes esi pārcēlis un pārstādījis kā platānu, un Tu zini, ka pēc Tavas pavēles es būtu gatava pat rāpot uz katru valsti un sēt tur Tevis doto Vārdu, kāpt gan visaugstākajās kalnu virsotnēs, gan nolaisties visdziļākajās aizās.

Kungs, Tu mani pazīsti – mana mute nekad nestrīdēsies ar Tavu Gudrību, nedz pretosies Tavai Visvarenībai. Nekad!

Tomēr Debesu balsti nodreb, bijības pārņemti, redzot visu to, kas notiek Tavā Namā.

Enģeļi notrīs, redzot briesmīgo sodību, kas mūs sagaida nākotnē. Kā lai es samierinos ar šo haosu?

Vassula, Es tev pēc dažiem mirkliem ko sacīšu, kaut ko tādu, ko tu vēl nezini, bet tagad ļauj Man pateikt sekojošo:

vēl tavās dienās Es darīšu ko tādu,¹ kam tu neticētu, ja tev par to būtu sacīts ... lūk, kas tev ir jāzina: šajā Saimē, par kuru esmu tev stāstījis, esmu Sev paturējis Savu mazo atlikumu, kuru ir Žēlastībā izraudzīti, nevis savu labo darbu dēļ; viņi ir Manas Balss čukstoša atbalss; vai Man lai nepatiktu dzirdēt šos čukstu saucienus?

(Es sāniski palūkojos uz Jēzu un sacīju:)

Vai es esmu uz brīdi nocietinājusi savu seju pret Tevi kā akmeni?

Es tevi esmu dzemdinājis, Es esmu atvēris tava prāta acis, lai tu Mani saprastu un ieraudzītu Mani un visas neredzamās lietas; ar mirru lāsēm Es esmu atvēris tavas ausis, lai tu klausītos kā mācekle, un Es esmu tev dāvājis spēju runāt; Es tavas kājas esmu nolīcis uz ceļa, pa kuru Es vēlējos, lai tu staigātu, un devis tev par pavadoni princi no visaugstākās erceņģeļu kārtas; Es tev esmu dāvājis dzert no Sava Kausa – kādēļ gan lai Mana Roka izturētos pret tevi ar bardzību? tu Man esi upurējusi savu dzīvi kā izpirkuma maksu par Manas Baznīcas dumpīgumu un šķelšanos; Mani ir aizkustinājusi tava dedzība un rūpes par Manu Saimi; Es priecājos, ka neesmu dzirdējis tevi sakām:

„ej projām no šīs vietas, jo Tavas Acis ir pārāk šķīstas, lai uzlūkotu visu to, ko Tu redzi; atstāj viņus likteņa varā un nepieskaries nekam, kas tur ir nešķīsts ...”

Mani pārņēma apbrīna par tavu drosmi, bet Es biju licis ugunij nākt no tevis; Es atvēru tavu muti ...

mīlotā, Es jau reiz sacīju, ka Mani dziļi saviļņo katra Manas radības smalkjūtīga rīcība, kas ir vērsta uz Manas streipuļojošās Baznīcas atjaunotni; Mana Vassula, Es tevi esmu iecēlis ne vien par Savu taisnīgo vēstnesi, bet arī par sargkareivi Manam Rietumu Namam;

kad tu dzirdi vārdu no Manas Mutes, tev, kuru sasaista Man dotie uzticības solījumi, ir jānodod šie Mani brīdinājuma vārdi tālāk tiem, pie kuriem Es tevi sūtu; ja tu atteiktos sludināt viņiem Manus vārdus, tev būtu par to jāatbild;

¹ Divas nedēļas vēlāk, „Patiesas dzīves Dievā” ģimenes svētceļojuma laikā uz Svēto Zemi, Jeruzalemes grieķu pareizticīgo patriarhāts mums deva atļauju svinēt divas pareizticīgo liturģijas ar iepriekš pasvētītajām dāvanām – vienu Svētā Kapa baznīcā, bet otru – Tabora kalnā, un ikviens tika aicināts pieņemt Svēto Komūniju. Lai gan 450 svētceļojuma dalībnieku vidū bija 12 dažādu konfesiju pārstāvji, nebija nekādu ierobežojumu vai aizliegumu attiecībā uz Svētas Komūnijas pieņemšanu. Man šķiet, ka tā bija pirmā reize kopš lielās shizmas, kad grieķu pareizticīgie atļāva IKVIENAM pieņemt Kristus Svēto Miesu un Asinis. Jā, Jēzu, patiešām es nebūtu tam noticējusi, ja man tas būtu bijis pateikts jau iepriekš! Slava Dievam!

ja tu viņiem pasludini tālāk Manus vārdus, bet viņi nenožēlo un neatgriežas, tie nomirs sava grēka dēļ, bet tu pati iziesi neskarta, nenesot nekādu atbildību, un tev arī nenāksies mirt ...

Es tevi esmu nolīcis aizlūgt ne vien par Manu Austrumu Namu, bet arī par Rietumu Namu; kad dzirdi Mani degam dūsmās, jo viņi paliek nekustīgi, nespēj apvienoties un šī iemesla dēļ paliek grēkā, tev ir jāaizlūdz par viņiem, kā tu jau to esi darījusi; tad Mana Ķēnišķīgā Autoritāte izturēsies pret Savu saimi ar lēnprātību; bet, kas attiecas uz lepnajiem, kuri nenožēlo – Es tos izraušu ar visām saknēm un viņu vietās iestādīšu pazemīgos; Es esmu pazīstams kā Tas, Kurš nogrūž no viņu troņiem lepnos; nevis Es, bet gan velns ir dzemdinājis lepniību ...

tādēļ esi bagāta savā nabadzībā, ar Manis dotajiem pravietojumiem aplaisti šo zemi; tas, kurš apūdeņo, to apūdeņos arī Pats Karalis; tad Karalis Pats tevi pagodinās un vērsīsies pie tevis ar himnu un ar dzejas vārdiem; Viņš piepildīs tavu muti ar medu un tu Viņa Vārdā uzrunāsi tautas;

Es būšu žēlsirdīgs pret tevi, dāvādams tev arvien vairāk Manas draudzības; meitiņ, esi laimīga; tavs Karalis ir izrādījis tev labvēlību, Viņš tevi ir ietērpis brokāta tērpā un iesmaržojis tevi ar Savu Klātbūtni, mirru smarža ir vēdījusi no Viņa tērpā; Viņš tevi ir pieņēmis Savā pilī un ievēdis tevi Savā laulību istabā; meitiņ, Es tev saku: kopā ar tevi Es daudz ātrāk ieiešu Savā saimē; Mēs iesim kopā, un mūsu procesijā sekos visdažādākie augstāko kārtu Debesu prinči; Mēs ieiesim Manā Svētnīcā, un šajā mirklī Mana Klātbūtne atausīs viņiem kā rīta blāzma; tādēļ nepiņķerējies ar savu sirpi, bet satver to stingri un pļauj, Vassiliki, pļauj! pļauj vietās, uz kurām tev norāda Manu eņģeļu pirksti, pļauj, un tu kā atlīdzību nopļausi tikumu ražu;

dod savam Karalim tikpat daudz, cik Viņš ir devis tev...

Es esmu tikai vēja pūsmā – kā gan es spētu Tev dot tik daudz, cik Tu esi devis man? Tu man esi devis Dzīvību!

Es nekad, nekad, nekad nespēšu Tev dot tikpat – pat ne ēnu no visa tā, ko Tu Savā visžēlīgajā Labvēlībā esi devis man!

Es zinu ... tomēr dod Man tik, cik ir tavos spēkos; iztukšo sevi no visa tā labā, kas nāk no Manis, un upurē to Man;

(Es to sapratu tā, ka mūsu Kungs vēlas, lai es ne vien kalpotu Viņam, bet lai es arī būtu atvērta cilvēkiem, lai es spētu panākt tiem pretim un kalpotu, cik vien tas ir manos spēkos. Viņš vēlējās, lai es kalpotu savam „tuvākajam”, trenētos tikumos un neko nepaturētu pati sev.)

jā, dod! dod tiem, kuri no tevis sagaida palīdzību un caur to liecini par Maniem labajiem Darbiem, un Es būšu ar tevi; tā kā Mans Tēvs tev ir sacījis pirms kāda laika, tāpat arī Es tev saku: „tevi varētu ieskaud aizas, pārklāt tumši mākoņi un zemes dubļi, bet Es tev apliecinu, ka būšu ar tevi, un tu paliksi neskarta;” atceries: starp tevi un Mani nav robežu; Mana iemīlotā, Es vienmēr esmu ar tevi; ic;

2000. gada 24. aprīlis

Kungs, apžēlojies par šo neuzticamo paaudzi, kurai piederu arī es!

mosties, Mans bērns, un paļaujies uz Mani; vai Svētajā Zemē Es tev neparādīju Savu Godību un to, ko esmu sakrājis Saviem mīļotajiem?

klausies – cilvēkam, lai krāsns sildītu, ir jāuztur tās siltums, bet saule, kuras karstums ir daudzkārt lielāks, spēj sadedzināt kalnus; tomēr, kad no Augšienes nāk Mans Svētais Gars, kas ir tīra uguns, Viņa liesmas aizdedzina un aprij visu, kam pieskaras; un kurš gan ir spējis pretoties Viņa svelmei? Svētais Gars aizdedzina arī ikvienu, kurš Viņu mīl, un Viņš tos pārveido dzīvās lāpās, lai viņu runātie vārdi mirdzētu jūsu tumšās paaudzes naktī; kā lāpa izgaismo nakti, tā arī Mani bērni atblāzmos Manus Vārdus;

tie sauks: „radība! nāc laukā, lai atkal tu sastaptu savu Laulāto Draugu!”¹ viņi liks mirdzēt Maniem Vārdiem, kuri apgāzīs ķecerības un visu, kas izvirtis; Manā Vārdā tie² uzvarēs šķeltos ieročus;³ Es esmu nolēmis audzināt šo sabiedrību un likt tai saprast, ka nemirstība ir atrodama, kļūstot piederīgam Mūsu Trīsvienīgajam Svētumam; Mūsu Ķēnišķīgais Dāsnums uzturēs neatlaidību šais izredzētajās dvēselēs; tagad Es esmu šeit, lai dalītos ar tevi Savā priekā; ak, Vassula, Es esmu viņu vērojis, un redzētais Man patika; Es esmu viņu konsekrējis ķēnišķīgā dāsnumā un svaidījis, lai viņš vadītu pielūgsmi, lai viņš mācītu Manam Namam Manas pavēles; Es viņam esmu licis apgaismot zemi, kurā viņš dzīvo, ar Manu Likumu, kurš sakņojas Mīlestībā; lai arī būs tādi, kuri nostāsies pret viņu, viņš savu ceļu turpinās neskarts; būs skauģi, kas viņu vajās, tomēr Es vienmēr būšu viņam līdzās;⁴

Es atsvaidzināju jūs visus,⁵ vai ne? Es jūs apveltīju ar īpašām žēlastībām, vai ne? ak, Mana Vassula, Mana Svētā Vaiga attēls nekad neizzudīs no tavas sirds, jo Es Pats esmu to iegravējis tevī; majestātē un mirdzumā Es pārspēju debesis un zemi, tādēļ nekad neļauj sevi iebiedēt, jo Es esmu Galīgā un Neizmērojamā Gudrība; paļaujies uz Manu Gudrību un atceries: Es tev līdzās esmu licis vairāk nekā vienu Debesu princi,⁶ un caur tavu vājumu, Mana Vassula, Es radīšu vienotību; tev, kas Mani lasi, Es saku: esi taisns Svētajā Gudrībā un godīgs, tad tu darīsi Manu Gribu; tev tikai ir jādod savs jāvārds, un tai pašā mirklī Es tevi ievēdīšu vienotībā ar Mūsu Vienību un piepildīšu tevi ar Savu transcendentu Gaismu, lai tu tiktu piepildīta ar Mūsu Trīsvienīgās Dievišķības absolūto pilnību un saprastu, ka vienotības cildenuma aizsākums būs tad, kad arī tu pazemībā, mīlestībā un sevis aizliegšanā nolieksi savu galvu;

pazemīga cilvēka lūgšanas pāršķeļ padebešus, kā saka Raksti,⁷ bet tās arī pāršķeļ ļaunā gara cietumus un sagrauj viņa plānus; pazemīga cilvēka lūgšanas nes Man divkāršu labumu; Vassula, ja cilvēki atkal tev vaicā: „ko mūsu Kungs ir sacījis Savos pēdējos Vēstījumos?”, tad atbildi viņiem: „Kungs, Mans Dievs, nesaka neko jaunu, tādēļ tupiniet būt stipri un nesatricināmi savā ticībā; tiem, kuri vēl arvien ir aizmiguši, Mūsu Pestītājs Jēzus Kristus saka: „pamostieties no sava apstulbuma, to jums vajadzētu izdarīt, un atstāriet grēku;” Dievs ir aicinājis arī tevi, tomēr līdz pat šai dienai tu neesi sadzirdējis Viņa Balsi; tu noraidi Viņa Trīsvienīgo Svētumu un tu atgrūd To, Kurš tev dāvā Savu Svēto Garu; ja tu piederi Gaismai, tu piederi dienai, un dienā tev ir jāpaliek nomodā; bet tu vaicā: „ko Kungs saka Savā pēdējā Vēstījumā?” tikai tādēļ, ka vēl pietiekami neesi iesakņojies Viņā, Kurš tevi ir radījis, un vēl neesi Viņu izpratījis; tevī nav izpratnes par Viņu, savu Dievu;

ak, ja vien tu zinātu, kāda burvība piemīt Viņa Mīlestībai un kādi apbrīnojami dārgumi atrodas Viņa Vissvētākajā Sirdī! kopš tavas dzimšanas Viņš tevi tika aicinājis – cik vēl ilgi tu vēl taisies maldīties? vai nezināji, ka zem Viņa Acu skatiena tu atradīsi patieso mieru? tādēļ tu, kas mājō tuksnesī, nezaudē cerību; cilvēkus Mīlošais, mūsu un visu Dievs, ir tev blakus, lai tevi paņemtu Savās Rokās un aiznestu Savā Namā, Savā istabā,⁸ kur Viņš apzīmogos tavu sirdi ar Saviem Dievišķajiem

¹ Dievu. „Jo tavs Radītājs būs tavs laulātais Draugs...” (Is 54, 5)

² Kungs runā par laiku beigu apustuļiem.

³ Es to sapratu tā: ļauno garu un viņa dēmonus.

⁴ Jēzus runāja par kādu Viņam patīkamu grieķu pareizticīgo priesteri. Tomēr vienlaikus Viņš jau pravietoja, ka šī priestera misija tiks vajāta, bet Kungs vienmēr būs viņam līdzās.

⁵ Svētceļojuma laikā Svētajā Zemē. Šajā svētceļojumā piedalījās „Patiesas dzīves Dievā” „ģimene” – 450 cilvēki no 12 dažādām konfesijām.

⁶ T.i., eņģeļus.

⁷ Gudr 35,17

⁸ Es to sapratu tā, ka šī istaba ir mūsu Kunga Sirds.

skūpstiem; tad katrs, kurš tevi redzēs, sauks tevi par „Svētā saderināto”, par Tā līgavu, Kuram ir dota visa valdīšana un vara;

tevis paša draugi brīnīsies, redzēdami tevi nākam no tuksneša: „kas ir tas, kas nāk no tuksneša, atbalstīdamies pret vistīrākā vīraka stabu, kura smarža izplatās pār mums un kuru aiznes vēja pūsma?” tad, šķīstas mīlestības aizdedzināti, jūs atbildēsiet: „Svētajā Garā es esmu smaržojis kā kanēlis un akācija, Viņā un caur Viņu es esmu izplatījis smaržu, kura līdzinās visizsmalcinātāko mirru smaržai; es esmu ticis pārveidots mana Radītāja Dievišķajā Mīlestībā!”

„bet kas bija Tas, pret Kuru tu atbalstījies?” „kas Viņš ir” Viņš ir Alfa un Omega, cilvēkus Mīlošais, Kurš ikvienu dvēseli ved pie Sevis, lai tā sekotu Viņam; vai neredzi? agrāk, kad mani pazini, es biju kā mūsu senči tuksnesī; tāpat kā viņi, es sekoju Tukšībai, līdz beidzot arī pats kļuvi tukšs; tagad mani apmeklēja Pats Pavasaris un mani uzziedināja; Viņš mani iesmaržoja un izgreznoja manu dvēseli ar gardēniju vītnēm; Savā trīskārt svētajā Vārdā Viņš svētīja manu dvēseli, un tagad arī es varu sacīt: „man ir izpratne par Dievu, kura Mīlestība ir kā uguns uzliesmojums; tagad es esmu Dieva bērns, un es esmu uz dievišķošanas ceļa, jo esmu pieņēmis savu Tēvu un atradis mieru ar Viņu ... ak, es tik ļoti priecājos, jo nav vairs robežu starp mani un manu Radītāju; nē, starp mums vairs nav nekādu robežu!”

no šī brīža pat visgrēcīgākie piedzīvos Dievišķo Apmeklējumu, jo Mana Atgriešanās ir nenovēršama; Es apmeklēšu tos, kuri neko nezina par Maniem Dievišķajiem Darbiem; savā niecīgumā viņi nav neko ieguvuši, un tie nepazīst Mani un nav arī ir dzirdējuši, ka Es Esmu, Kas Es Esmu ir viņu Skolotājs un Dievs ... jūsu dienās, kad šī paaudze ik dienas ieelpo ļaunumu un grēcīgumu, Mana lielā Mīlestība liek Man nokāpt no Mana Troņa un atvērt Debesīs žēlastību krājumus, un nepelnīti izliet tos pār šo paaudzi, lai to glābtu; jūs varat nodēvēt šo laiku par bezgalīgo žēlastību laikmetu; Es esmu tas, Kurš jums tik lielā pārpilnībā sūta Svēto Garu; Es to nedaru jūsu nopelnu dēļ, bet gan Savas neizsakāmās Mīlestības dēļ;

radība, Es turpināšu tevi tavā haosā pārpludināt ar nepelnītām žēlastībām; Es jūs tajās iegremdēšu, lai pēc tam paceltu līdz tādām cildenumam, ka mirklī, kurā jums būs jānāk Tēva priekšā, jūsu dvēsele atspīdēs kā vismirdzošākais zelts, jo Es būšu jūs ietērpis Sevī;

ieklausies savā sargeņģelī Danielā, ieklausies viņa liecībā: „savā zemišķajā stāvoklī tu nevari tikt pieņemta Dieva Troņa priekšā, neviens nav ticis pieņemts šajā stāvoklī; Dievs tevi uzņems Debesīs vienīgi tad, kad Kristus būs kļuvis par tavu ietēru; tikai tad Dievs tevi atzīs ...”

tieši tādēļ Es turpināšu nemitīgi atdot Sevi tev, Es tev došu arvien vairāk no Sevis un, tevi apmeklēdams, atklāšos tev spēkā un žēlastībā, izgreznodams tavu dvēseli ar majestāti un dāsnumu; vienlaikus Es greznošu tevi kā līgavu, kas tiek saposta laulībām, ar Dievišķo žēlastību un tikumiem; tikmēr Mana Mute skandinās tev Manas Pamācības, kas izteiktas dzejā, tā ietērs tevi Gudrībā un Manis Pazīšanā, un pagodinās Mūs Mūsu Trīsvienīgajā Svētumā;

Karalis Savā žēlsirdībā piesātinās tavu dvēseli, lai paceltu to no tavas miesas cietuma un liktu tai ieiet Manā cildenajā Gaismā, kura desmit tūkstoš reižu pārsniedz saules spožumu; tad tu, kas vēlies tikt dievišķots, tuvojies Man un ienāc Mūsu Trīsvienīgā Svētuma priekā, caur līdzdalību Mūsu Dievišķībā arī pats kļūdams par dievu ...

tu, pēc kuras Mana Sirds ilgojas arvien vairāk tava neizsakāmā vājuma dēļ – Mana Vassula, Es tev saku: esi vienota ar Mani, ļauj Manai aizsargājošajai Rokai tevi vadīt; atļauj Man vienmēr būt tavam vienīgajam Priekam, tavas dvēseles Saules gaismai, tavas dzīves mirdzošajam Ceļam, tavu lēmumu Izgaismotājam; Manas Acis noraugās tevī – varētu teikt, ka tās ir piekaltas tev;

atceries, mīļotā, kad esi izslāpusi, nāc, maziņā, pie Manis, sava Līgavaiņa – Man vienmēr būs dzēriens, ko tev piedāvāt; neklausies čūsku šņākšanā, nedz arī dzēlīgās mēlēs; Svētais Gars tevi ir apzīmojis ar Savu Svēto Zīmogu un ir kļuvis par tavu Draugu, apzīmogodams tevi kā Mūsu Īpašumu; nāc un izbaudi laiku, kuru vari pavadīt, atpūzdamās Mūsos; ja kāds garāmgājējs tev vaicā: „kur ir tava atpūta?“, tad atbildi un saki: „Mana atpūta ir Jēzus Kristus Sirdī, Tā Sirdī, Kurš ir vistuvāk Tēva Sirdij”;

IXΘΥΣ

2000. gada 28. aprīlis

(Lielā Piektdiena pēc pareizticīgo Baznīcas kalendāra.)

Mans Kungs, Mana Augšāmcelšanās un Mans Svētīgums!

Tavā svētajā Klātbūtnē man nekā netrūkst...

Kungs, Tu atver Savu Muti, lai uzrunātu mani, un Gaisma no Tavas Mutes mani pārpludina. Mana Liturģija, mana Litānija, Gudrības Gaisma, es Tevi redzu stāvam savā priekšā.

Šodien atkal ir diena, kad manis dēļ tika izlietas nevainīgas Asinis. Kamēr Sātans ar savu indi apspļauda Tavu svēto Vārdu, es nāku pie Tevis, lai Tevi mierinātu un pielūgtu.

Ak, Dieva Jērs, Tu nenogāzi zemē tos, kuri Tevi šaustīja pletnēm, un nepavēlēja viņiem nolikt pletni malā. Tu neatvēri Muti, lai žēlotos: „Es esmu jūsu sitienu izmocīts.” Bet Tu Pats klusēji Savu mocītāju priekšā. Tikai Tavā Sirdī gruzdēja Ciešanu ogles. Tu klusēji, lai vēl vairāk neskumdinātu Savus eņģelus, kuri jau tāpat cieta mokas.

Mani draugi un mācekļi izvairījās uzlūkot Manas Brūces, un pat vismīļākie turējās pa gabalu ...

viņi Mani bija pametuši ...

viņu nebija klāt, lai stiprinātu Manus Soļus un atbalsstītu Mani, lai Es nenokristu, kad nesu Savu Krustu; Mana Sirds trīcēja, un spēki Mani atstāja; gaisma Manās Acīs kļuva arvien blāvāka, kad Man uzbruka nikni vīri, kuru frāžainās runas vērsās pret Mani kā zobens no viņu mutēm, un Sirds Manās krūtīs sažņaudzās sāpēs; Es būtu varējis lūgt Saviem eņģeļiem dot Man dūjas spārnus, lai Es varētu aizlidot un rast atpūtu un patvērumu no vardarbības vētras, bet Es izvēlējos atbildēt Tēva aicinājumam;

Tēvs uzklausīja Tavu lūgumu, Viņš Tevi izpirka no naida, kas bija vērstas pret Tevi, un deva tev Savu Mieru.

Viltus liecinieki bija nostājušies pret Tevi, lai arī Tu biji raudājis, redzot viņus slimus un mirstošus. Tu par viņiem raudāji kā cilvēks, kurš apraud savu māti.

Tevi nesatrauca kauns un negods, ko Tu piedzīvoji, kad sastapies ar Krustu. Savu mocītāju priekšā Tu vēlreiz sauci uz Tēvu: „Eli, Eli, lama sabachtani?” Tomēr Tēva Acis bija pievērstas mums – Viņš uzlūkoja visu cilvēku cilti un apžēlojās par mums...

Tēvs vēlreiz noraidīja Tavu Lūpu izteikto lūgumu, tāpat kā Viņš bija to noraidījis Ģetzemanes dārzā.

Jahve noliecās no Savas Svētnīcas augstumiem un, uzlūkodams zemi, Viņš sadzirdēja gūstekņa nopūtas un atbrīvoja nāvei nolemtos;

Viņš upurēja Savu vienpiedzimušo Dēlu...

jā, Mans Tēvs patiešām Mani atdeva jums visiem kā jūsu izpirkšanas dāvanu, bet Es arī tam piekritu ar visu Savu Gribu;

Jā, Svētais, Tu, kas esi viens ar Tēvu, un Tēvs ir viens ar Tevi – manis dēļ Tu izvēlējies pie Krusta kļūt par apkārtējo nicinājuma objektu un par izsmieklu Savas tautas acīs.

I AKRA TAPINOSI.¹

viņi sacīja: „ja Jahve ir Viņa draugs, tad lai Viņš To izglābj!” bet Es, it kā kurls būdams, neko nedzirdēju, un kā mēmais neizdvesu ne skaņas; Es biju kā tāds, kurš, neko nedzirdēdams, arī nesniedz skarbu atbildi; Mani spēki pamazām Mani atstāja un Acis zaudēja savu gaismu;

Kungs, kad mēs klūpam, Tava varenā Roka ir līdzās, lai mūs glābtu. Kad Tu Pats, iedams Krusta ceļā, paklupi, pūlis līksmodams ielenca Tevi. Nepazīstami cilvēki, kurus Tu nekad nebiji sastapis, bez apstājas grūstīja Tevi. Kad Tu pirmo reizi pakriti, tie sastājās Tev apkārt, griezdami zobus pret Tevi un domādami, ka Tu jau esi atdevis Savu Garu, vēl nesagaidāms piesišanu Krustā.

zeme sakustējās un nodrebēja; kalnu pamatnes notrīcēja;

„Es nelauzīšu Savu Derību un neatteikšos no Sava dotā Vārda;

vienu reizi par visām Es esmu zvērējis pie Sava Svētuma ...

Mana cilts ilgs uz paaudžu paaudzēm;”

Tad Svaidītais atdeva Savu Garu...

Tur ir Upe,² kuras ūdeņi svētdara Visaugstā Dieva mājokli.³

kad Dievs ir pilsētā,⁴ tā nevar krist; šodien, krīzes stundā, kad velns pret tevi ir sapulcinājis visas savas ļaunuma varas, izliedams visu savu nicinājumu pret augstdzimušo, Es savukārt aicinu Savus izredzētos, jo Mans nodoms ir, lai Mana Baznīca turpina izplesties un pieaugt; Es vēlos daudzus Manā Namā esošos bērnus ievest godībā; Man likās pareizi iet cauri ciešanām un kļūt par paraugu tiem, kuri nākotnē sekos Manam piemēram, kļūdami par kaulu no Mana Kaula un par miesu no Manas Miesas, turpinādami gandares darbu savu brāļu un māsu labad;

Es nekad neesmu mitējies iecelt praviešus un Sava Pestījošā Plāna dēļ esmu tos licis uz Patiesības ceļa; Es tiem lieku piepildīt cildenos solījumus, kuri bija pacēlušies pie viņu lūpām mūsu Dievišķās mīlestības pilnajā satikšanās reizē; kad viņi savā lielajā mīlestībā uz Mani un savā cildenajā pārliedībā atdeva sevi Manam Pestīšanas Plānam, Es panācu viņiem pretim un ar Savu Ķēnišķīgo Zizli Es viņos iezīmēju tās pašas zīmes, kurām biju apveltīts Es Pats – lai viņi līdzinātos Man un pārvērstos arvien vairāk Manā līdzībā;

Visi, kas Mani ir patiesi pieņēmuši, nekaunas no Manis; viņi nekautrējas arī no dievišķajām zīmēm, kuras parāda, ka tie vairs nepieder pasaulei; šodien jūs atpazīsi Manējos pēc viņu degsmes Mana Nama dēļ – Mans Nams tos ietērpj dedzībā, kas viņus sadedzina; tu viņus atpazīsi pēc tā, kā viņi Manis dēļ pacieš apmelojumus, splāvienus un vajāšanas; jā, Manis dēļ viņi būs gatavi tikt iemīdīti dubļos un paciest nemitīgus draudus; viņi neapslēps savu vaigu grūtību priekšā, tie tās panesīs mierā, un viņu sirdis netiks salauztas, bet gan tiks svētdarītas; viņi nelauzīs savus uzticības solījumus dalīties ar Mani Manā Krustā;

ja tu ievēro viņu brūces un viņiem pajautā: „kas tevi ir tā ievainojis?” viņi visi tev atbildēs:

„es savu muguru esmu devis, lai gandarītu par tevi; šīs mežonīgās brūces es esmu guvis mana Skolotāja draugu namā ... es tās ieguvu, jo sacīju viņiem patiesību – tās dēļ viņi mani darīja par savu ienaidnieku un kā pret tādu arī izturējās; viņi vēlas izvairīties no vajāšanām mūsu Pestītāja Krusta dēļ, neievērodami Mīlestības Likumu; tomēr tas nav tik būtiski, un es nepievēršu uzmanību šīm brūcēm, jo svarīgāk man ir pazīt Krustu, mūsu Pestīšanas instrumentu; man ir svarīgāk iepazīt mūsu Pestītāja

¹ I akra tapinosi (*grieķu val.*) – visaugstākā pazemība.

² Svētais Gars.

³ Mēs esam Dieva mājoklis.

⁴ Mēs esam Dieva pilsēta.

Krustu, caur kuru man pasaule ir krustā sista, un es – pasaulei;¹ Raksti saka,² ka Dievam ir jāpaklausa vairāk nekā cilvēkiem, tādēļ es esmu paklausījis un sekojis man dotajiem Debesu norādījumiem;”

„ko tu saki, kad tie, kuri tevi ievaino un sakās esam tava Skolotāja draugi, nāk pār tevi kā uzvarētāji?”

„es nekad sev neesmu vaicājis, kādēļ tas tā ar mani ir noticis, jo es esmu devis zvērestu mūsu Dievam un Pestītājam, un esmu to parakstījis pats ar savām asinīm, kļūdams par mūsu Glābēja vergu;”

„ko gan tavs Dievišķais Skolotājs par to visu saka?”

„Viņš, Kurš ietver visas radības, pats nebūdamas viņu ierobežojumiem pakļauts, sēro par Sava Nama Saimi; daudzi no Viņa ganiem ir izpostījuši Viņa Namu; savā dumpīgumā viņi mīdījuši kājām Kunga Likumus, un godības pilnās ganības pārvērtuši postažā; arī viss viņu vīnadārzs ir izlaupīts; ganāmpulks atrod vienīgi neauglīgu zemi, kur nav ganību, un tiem nākas mirt badā,³ un gani mirst kopā ar savu ganāmpulku ... tas viss notiek, bet liekas, ka neviens no tiem to neņem pie sirds; viņi, savu cilvēcisko likumu pārņēmti, ir atstājuši savu Kungu;”

„kā gan tu zini tik daudz un vari saskatīt šīs lietas?”

„tikai Krusta Gaismā cilvēks var ieraudzīt lietas, kas nav saskatāmas viņa miesīgajām acīm; tikai caur Pestīšanas Instrumenta aci cilvēks var ieraudzīt visu, ko šim Krustam nākas nest; tomēr šīs lietas var iepazīt vienīgi vienotībā ar Kristu; tikai esot vienotībā ar Viņu, cilvēks, kurš ir ar mieru, ka viņu apzīmogo par „Kristus vergu”, no Kunga Mutes var uzzināt visas šīs patiesības; jā, pieņemot dievišķo verdzību; tad cilvēka sirds ir uzpotēta ne vien Jēzus Dievišķajai Sirdij, bet arī Viņa Krustam un visam, ko tas Sevī nes; tajā ir skumjas, bet arī prieki; un es esmu pārliecināts, ka pieredu Kristum un Viņa svētajam Krustam, jo Viņš man to ir teicis ...

mūsu Dievišķais Skolotājs, un reizē arī Līgavainis, iedēsta mūs Savā Sirdī; iesakņojušies un uzplaukuši Viņa Sirdī, mēs nesam daudz labu augļu; mēs esam kļuvuši par Viņa Valstības mantiniekiem, par dieviem caur līdzdalību Viņa Dzīvē un par Dieva bērniem;

Dievs man neliedz Zināšanas, Viņš uzrunā mani vaigu vaigā vienkāršiem vārdiem, Viņa Balss manām ausīm ir kā mūzika, tā vēršas pie manis Savā majestātiskajā domu spēkā; Viņš apgaismo manu prātu, likdams man saprast sakāmvārdu apslēpto jēgu; ar Savu smaidu un prieku Viņš noņem zīmogu noslēpumainām Rakstu vietām, kuru nozīme ir bijusi mums apslēpta;

jā, Viņam ir noteikts laiks visam, ko Viņš dara; mans Kungs un mans Dievs ir apzīmogojis mani ar Saviem dievišķajiem skūpstiem, Viņš manu dvēseli ir apzīmogojis ar Sava Trīsvienīgā Svētuma nospiedumu, lai vēl vairāk iegremdētu mani Viņu Dievišķības pilnībā;”

ak, Vassula, vai redzi, kā Mans Tēvs ir tevi mācījis? tādēļ priecājies un līksmojies!

Tu atstāji Savu Ķēnišķīgo Troni un Savu Godību, lai nāktu pie mums, Kungs, pieņemdam verga stāvokli, lai mums kalpotu. Nav dzirdēts par karaļiem, kuri būtu kalpojuši saviem padotajiem, un tomēr Tu, mūžīgais Karalis un ķēniņu Ķēniņš, nāci, lai kalpotu Saviem ļaudīm...

Tu kļuvi redzams miesā un apstiprināts garā, eņģeļi Tevi redzēja, un par Tevi tika sludināts pagāniem, Tev ticēja pasaule, un Tu tiki uzņēmts Godībā...

Tu nāci, lai izrotātu Savu radību ar brīnumainu Mīlestību, un tas ieļauņoja pūli. Kad Tu pieņēmi Krustu, daudziem mutes atpletās kā atvērti kapi. Tevi apreibināja

¹ Gal 6, 14.

² Ap d 5, 29.

³ Garīgi.

mīlestība uz mums, tādēļ Tu pieņēmi nāvi un ar Savām Asinīm veldzēji Savas puķu dobes,¹ lai atvērtu Debesis un atbrīvotu mūs no grēka verdzības.

Tēva Iepriecinājums, Uzticības pilnas Mīlestības straumes izplūda no Tavas Sirds. Savas Mīlestības neprātā Tu, cilvēkus Mīlošais, pieņēmi Krusta piedauzību un visas tā ciešanas.

Ak, pasaules Pavasari, kas iesmaržini izplatījumu... vismīlošākais Līgavaini, Tu vēlreiz apmeklē zemi un izlej smaržu uz visām tautām, bet cik gan ilgi vēl tie, kuri klejo pa šo zemi, nesajutīs Tavu smaržu?

Es esmu Vārti, pa kuriem ieiet tikumīgie; tikai grēku nožēla un gandare spēj atvērt viņu nāsis, lai tās ieelpotu Manu saldo smaržu un atdzimtu; kas attiecas uz tevi – Es vēlos, lai tu būtu lilija, kura pār Manu Baznīcu izplata mirru smaržu; lai tā ielīst Manā Namā, kuru Es esmu caur Savu Krusta Upuri atpircis Pats ar Savām Asinīm; paliec Manā Tuvumā, lai varētu savu smaržu izplatīt sev visapkārt; ar maigumu nes Manu Krustu un vienmēr paliec iemīlējusies Tajā;

saņem Manu Mieru; ic;

2000. gada 6. jūnijs

Raksti mums saka, lai mēs nebaidītos tuvoties žēlastības tronim un saņemt no tā žēlsirdību, kad mums ir vajadzīga palīdzība;²

Tagad Tu Debesīs liec atklāties, un es pat teiktu, spoži pār mums atmirdzēt Savai žēlsirdībai, lai tā mūs pārveidotu, darot mūs labākus, un vestu mūs pa pestīšanas ceļu.

Žēlastības tronis, daudzo grēku dēļ satriekts, nolēma nonākt no Debesīm un izteica pavēli:

„Mēs sacījām, ka svētīgi ir garā nabagie, jo viņi redzēs Dievu... Šīsdienas paaudze, kura izliekas Mūs nesaprotam, tajā stāvoklī, kādā tā atrodas, nekad Mūs neieraudzīs un nekad nerasnīgs savu atdusas vietu. Kā lai Mēs, viņiem atrodoties šajā grēka stāvoklī, lai izveidojam viņos Savu mājokli, un kā lai viņi iemājo Mūsos? Ak, izpostītā paaudze!

tikai no Mums nāks pestīšana, un Mūsu bezgalīgā Žēlsirdība liek Mums izliet pār šo paaudzi arvien jaunas un nepelnītas žēlastības; Mūsu Žēlsirdība izglābs daudzus no Mūsu bērniem, kuri nemitējas pretoties Mūsu Mīlestībai;

No žēlastības Troņa viņi saņems žēlsirdību sasniegt to pilnību, kāda ir nepieciešama ieiēšanai Debesīs.

Savā Žēlsirdībā Mēs augšāmcelsim dvēseles, bet vai! tām sirdīm, kuras ir tik ļaunas, ka tās gribētu samazināt, neticēt vai apmelot Mūsu žēlsirdību. Viņi saņems Taisnības piespriesto sodu par to, ka ir zaīmojuši Mūsu žēlsirdību!”

Kā tas nākas, ka pret Tavu Žēlsirdību tiek izcīnīta nebeidzama un zemiska kauja, un tajā pret Tevi karo tik daudzi no Tevis Paša Nama?

Kā gan var būt, ka pazīdami Rakstus, viņi nesaprot Tava Gara iekšēji dotās iedvesmas?

Kā tas nākas, ka viņi neatpazīst tos Trīs, kuri liecina Debesīs?³

Tu, mans Dievs, Savā visaugstākajā Mīlestībā un Žēlsirdībā nolēmi izvēlēties nespējīgu un vāju radījumu un liki tai rīkoties saskaņā ar Tavām pavēlēm, Tu viņai pavēlēji pravietot un tādā veidā izplatīt tālāk Tavu Vārdu.

Viņai tika iemācīts pienest lūgšanas, aizlūgumus un upurus, lai viņa iegūtu spēju saklausīt Tavu Balsi; viņai tika iemācīts upurēt savu gribu.

¹ Dvēseles.

² Ebr 4, 16.

³ Tēvu, Dēlu un Svēto Garu.

Es esmu pielikusi visas pūles, mans Kungs, lai nostātos Tavā priekšā kā pārbaudīts strādnieks, kā tāda, no kuras Tev nebūtu jākaunas, kā tāda, kura Patiesības vēstīj liek iet pa taisnu ceļu.

Tu mani aicināji, un es Tev atbildēju, Tu mani aicināji, un es Tevi atzinu. Tu mani aicināji, un es nožēloju savus grēkus. Tu mani aicināji, bet viņi mani apsūdzēja.

Viņi mani apsūdzēja un turpina apsūdzēt vēl joprojām, jo es esmu atbildējusi Tavam aicinājumam.

Tu mani svaidīji, lai es liecinātu, bet viņi pacēla savas balsis, lai noslāpētu Tavējo.

Mana meita, caur Manu Garu tu esi uzticīgi strādājusi, palīdzējama Manai Baznīcai; tu esi kalpojusi un vēl arvien kalpo Maniem ļaudīm, tu esi atbildējusi Manam Aicinājumam;

Vassula, Mana Žēlsirdība ir dāvāta visiem, kuri aicina Līgavaini; Mana Taisnība šodien atļauj Manai Žēlsirdībai tuvoties mirušajiem,¹ kuru smaka ir aizsniegusi Manas nāsis, un tos augšāmcelt; to padara Dievišķā Žēlsirdība; tomēr pestījošā Žēlsirdības Taisnība jums visiem saka:

neļaujiet savām sirdīm jums diktēt un iestāstīt: „kā tas ir iespējams, ka Dievs tik daudz ir pateicis šai sievietei?” – šie vārdi pazemina Manas Žēlsirdības Aicinājumu, vai, citiem vārdiem sakot – tie pazemina Mani; šo cilvēku uzvedība saskan ar mūslaiku pasaules domāšanas veidu; vai neesat lasījuši: „kurš gan ir spējis izzināt Kunga prātu? kurš ir bijis Viņa padoma devējs? kurš gan būtu devis Dievam ko tādu, ko pats nebūtu no Viņa iepriekš saņēmis?” vai neesat sapratuši, cik neizmērojama un bagāta ir Mana Gudrība un Manas Zināšanas? kā gan radība uzdrošinātos pacelt savu balsi un pasludināt, ka tā ir aizsniegusies līdz Manu lēmumu un Manu Ceļu pirmsākumam – šāda augstprātība nosodītu viņu pašu ... tādēļ, Manu meitiņ, viss, kas ir šeit, nāk no Manis, ir Manis radīts un pastāv Manis dēļ;

jā, Vassula, Es tevi aicināju, un tu Man atbildēji, lai tu runātu Manā Vārdā; Es tevi esmu aicinājis, lai tu, kā pati sacīji, liktu spoži atmirdzēt Manai Žēlsirdībai, lai caur šo Dievišķo Aicinājumu daudzi grēcinieki sajustu sirdsapziņas pārmetumus un tiktu pamudināti atrast mieru ar Mani un nožēlot grēkus; kad viņi redz Manu izturēšanos pret tevi un tās daudzās žēlastības, kuras Es tev esmu devis, tad arī tos sāk pievilkt Mans Maigums, tie nolemj pārmainīt savu dzīvi un sākt dzīvot patiesu dzīvi Manī; viņi zina, ka līdz ar lēmumu piederēt Man, viņi saņems arī žēlastību izbaudīt Manu saldumu; viņu dievbijība pieaugs, bet tie, kuri līdz šim nepielūdza neko, tagad iemācīsies lūgties nemitīgi ...

šodien tavs Radītājs tev atgādina, ka Es saņemu atpūtu tavā klusumā; tavās mīlestības pilnajās nopūtās, Es, tavs Kungs un Dievs, saņemu smaržīgas godības vītnes; tavā dedzībā Mana Nama dēļ Es saņemu slavu, bet Mana Miesa – remdējošu tavas mīlestības balzāmu mocītāju cirstajām brūcēm; Mana iemīļotā, Es vēlos tevi pārvērst zeltītā straumē, kurā Manam Acīm ir tīkami nolūkoties; Es esmu tavs Radītājs un tava Pestīšana;

Es esmu ienācis tevī bez kāda nopelna no tavas puses, bet, kad tevi ieraudzīju, Es tevi iemīlēju; Es nolēmu, ka nelieģšu tev nedz Savas žēlastības, nedz arī Savu Krustu; lai ievestu tevi Savas Sirds centrā, Man ir nācies tev likt iet mazumā, tomēr Es nekad neesmu pacēlis pret tevi nedz rīksti, nedz arī balsi; Es tevi atvedu pie Sevis, pateicoties Savas mīlestības pārpilnībai;

tu tikko biji atdzimusi, kad Mans Gars jau lika tev saukt uz Mani: „Abba!”; prieka pārpilni, Mans Gars kopā ar Mani un Tēvu trīskārt svētījām tevi; tajā pašā mirklī tika sapulcināts viss debesu galms un viņiem tika pateikts:

¹ Garīgi mirušajiem.

„no Vājuma Mēs saņemsim izcilu pagodinājumu; beigās Uzvara piederēs Mums, tomēr,¹ kad šie jaunumi sasniegs Baznīcas vajātājus, viņi nikni uzbruks Mūsu bērnam; nocietinātas sirds ļaužu pūļi atklāti un mežonīgi parādīs savas sirds ļaunumu, tomēr viņa pieķersies Mums un kļūs visiem par acīmredzamu zīmi tam, ka Trīsvienīgais Dievs ir ar viņu; lai arī kādu laiku viņiem šķitīs, ka viņa ir zaudētāja, drīz vien tie aptvers, ka visi viņu viltīgie plāni ir piedzīvojuši sakāvi;

Mūsu Pestīšanas Plāna piepildīšanai Mēs ietērpsim viņas garu drosmē; viņa runās Mūsu Vārdā un runās ar autoritāti, jo viņa sekos Mūsu Ķēnišķīgajai pavēlei; sākumā amatpersonas neņems vērā nedz viņu, nedz Mūsu izteikumus; viņi neievēros Mūsu Ķēnišķīgos spriedumus, lai arī tanī pašā laikā caur viņu Mūsu Autoritāte izplatīsies visās tautās; kad Mūsu Nama Saime sāks piedzīvot atjaunotni un atdzimšanu Svētajā Garā, Zvēra ieceltais valdnieks, tas, kurš uzdrošinās Mūs nosodīt un kurš pret cildenām sirdīm izturas kā pret noziedzniekiem, ar lielu spēku uzbruks Mūsu bērnam un Mūsu cildenajiem Vēstījumiem, lai gan patiesībā viņa īstais mērķis būs Mēs;

sapratis, ka Mūsu Mīlestības Dziesma apdraud² gan viņu, gan viņa sekotājus, jo tajā Mēs atklājam viņu ilglaicīgo, pret Baznīcu vērsto plānu un to, kā viņi vēlas sasaistīt savās važās visas tautas, lai vienu dienu tās barotu ar naturālismu, bet otru dienu – ar racionālismu, kā viņi vēlas tiem uzspiest savu likumu, aplāpējot Manu Balsi;

notiks tā, kā ir teikts Rakstos:³ „viņi saplosīs Tavu ļaužu miesas un izlies viņu asinis apkārt visai Jeruzalemei, un nebūs neviena, kas izraktu kapu”, jo:⁴ „kad tie būs beiguši savu liecību, tad Zvērs, kas izkāpj no bezdibeņa, karos pret tiem un tos nokaus⁵; un viņu miesas gulēs uz ielas lielajā pilsētā, kuru garīgi sauc par Sodomu un Ēģipti, kur arī viņu Kungs ir krustā sists;”

labi zināmā Kristus apdzīvotā pilsēta, kura ir pazīstama arī kā mūžīgā pilsēta, nekad nemitēsies atvairīt Mūsu Aicinājumus, un šis kurlums līdzināsies Sodomas kurlumam, lai arī viņi apgalvos, ka ir atvērti Mūsu Garam; patiesībā būs tieši pretēji – tie sitīs Krustā Manis dotos vārdus, pienaglodami tos pie koka;

to redzēdami, daudzi priesteri ar asarām acīs stāvēs pie altāra un šņukstēdami sacīs:

„Kungs, neļauj Savam Namam sagrūt; Tu esi redzējis to ļaužu atriebīgumu,⁶ kuri ir zvērējuši sacelties pret visiem Taviem Svētajiem Noteikumiem, un tā vietā paši izlikties par gudrajiem, kuri, kā viņi paši saka, rūpējas par cilvēces labklājību; šie šakāļi apsmej Tavu Dievišķību un raida indes bultas pret mūsu ticību;

lai stiprinātu Savus ļaudis, lai stiprinātu un brīdinātu Savus priesterus, Tu Savā godības pilnajā spēkā nokāpi Mūsu vidū, Tu vējus darīji par Saviem vēstnešiem, bet uguns liesmas par Saviem kalpiem, lai tie Tev atdotu godu; Tu viņus izvēlēji, lai tie nestu Tavu Svēto Vārdu un svinīgi to parādītu, lai tie Tev izrādītu cieņu, spēcīnādami Tava Nama Saimi un no jauna pulcēdami kopā Tavu ganāmpulku; šie vēstneši palīdzēs Tavam Namam, lai tas atkal tiktu saukts par lūgšanu Namu; mēs Tev pateicamies par Tavu Žēlsirdīgo Mīlestību un par to, ka Tu esi atradis veidu, kā mūs visus atkal piecelt no apātijas;

¹ Kad tika izteikts „tomēr”, šķita, ka visi eņģeļi un svētie jau zina, kas sekos šim vārdam, jo pēc tā, kā tas tika pateikts, tie zināja, ka jaunumi būs bēdīgi, tādēļ viņu sejas izteiksme kļuva ļoti nopietna.

² Viņš un viņa sekotāji ir tie mūsdienu tumšie spēki, kuri cīnās pret Kristus Dievišķību un Dievu Tēvu. Viņi cīnās arī pret Krustu.

³ 1 Mak 7, 17.

⁴ Atkl 11, 7 – 8.

⁵ Nogalināt Jēzus un Marijas sūtītos vēstnešus ir simbolisks veids, kā noliegt Jēzu un Mariju, kas runā kā divi liecinieki.

⁶ Ļauno spēku.

bet skaties – tagad, kad Tavu pilsētu¹ ir piepildījuši līķi, un kamēr Zvērs un viņa sekotāji, priecādamies par viņu nāvi, tos mīda kājām, skaties, kā viņi līksmojas ikreiz, kad Baznīcas oficiālie pārstāvji izsaka negatīvu spriedumu par Taviem izredzētajiem; cik gan ļoti vairāk Kristus Asinis, Kurš, būdams bezvainīgs, caur Mūžīgo Garu upurēja Pats Sevi Dievam, šķīstīs mūsu apziņu no nedzīvajiem darbiem, lai mēs spētu pielūgt Dzīvo Dievu? cik daudz vairāk Tavas Baznīcas oficiālajiem pārstāvjiem vajadzētu saprast, ka noliedzdami Tavus žēlsirdības pilno iejaukšanos, tie, paši to neapzinoties, nevilus kļūst par Zvēra ieceltā valdnieka un viņa sekotāju līdzstrādniekiem?

Visžēlsirdīgais Kungs, Tu atradi līdzekļus, kā mūs visus brīdināt no tā, kurš lepni plātās, saukdams sevi par Dievu; bet tagad, redzi, viņi ir cēlušies pret Tevi, lai apklusinātu tos, kuri Tevi slavē; mūsu Kungs un Debesu Ķēniņ, nāc mums palīgā! atklājies ar spēku šajos lielo bēdu laikos!”

lai arī sākumā neviens vārds nebūs pausts rakstiskā formā, tiks pieņemts lēmums uzsākt šausmīgas vajāšanas; svētie un Mūsu izredzētie nemitīgi tiks mīdīti kājām un salauzti, jo caur Saviem vēstnešiem mēs atklājam ļauno varu plānus un brīdinām Savus ļaudis; jau no paša Mūsu žēlsirdības pilnā Aicinājuma iesākumiem Mēs viņus būsīm brīdinājuši, ka ļaunuma spēki, kuri Mūs izaicina, plānos grozīt Manu Likumu un laikus;

pienāks laiks, kad Mūsu Nama Saimei vairs nebūs ko teikt par šiem Sātana un tumsas spēkiem, un, lai arī Mūsu Saime skaidri redzēs, kā zobens tiek pacelts pret Krustu, tā vēl arvien neizpratīs notiekošā jēgu; ļauno spēku valdnieks sabiedriskās vietās noņems Krustu; kopā ar Zvēru un viņa sekotājiem viņi īstenos savu ieceri dekristianizēt Mūsu tautu; tomēr Mūsu Baznīcas oficiālie pārstāvji vēl arvien būs akli un turpinās ignorēt Mūsu Žēlsirdības darbus, un, paši to neapzinādamies, viņi kļūs par līdzdalībniekiem tiem, kuri ir uzsākuši karu pret Mūsu Krustu;

kad viņi sapratīs savu grēku, kad viņi aptvers, ka viņu nemitīgās apspriedes par to, kāds būtu labākais veids apklusināt Mūsu praviešus, ir palīdzējušas ienaidniekam, viņi atzīsies:

„Kungs, mēs esam grēkojuši un rīkojušies nepareizi, jo esam nodevuši Tavu mācību; Mēs neklausījāmies tavos vēstnešos un neņēmām viņus nopietni; viņi Tavā Vārdā uzrunāja visu tautu ļaudis; Tev pieder pestījošā Taisnība, bet mēs neklausījāmies ...” šādus vārdus Mēs sadzirdēsim no viņu lūpām;

vai redzi – nav svarīgi, cik ļoti Mūsu bērna teiktais būtu izpētīts un atzīts par pareizu, nav svarīgi, ka viņa nes visas nepieciešamās zīmes un no Augšienes saņemtās svētības, jo savērnieki nekaunīgi turpinās realizēt savus ļaunos nodomus;

pār katru tautu viņiem būs iecelts valdnieks, un tie priecāsies par tā ļaunajiem darbiem; bet Mūsu vēstnesei blakus Mēs liksim princi no Mūsu Debesu Galma, vienu no visaugstākstāvošajiem eņģeļiem, un Mēs liksim tam būt par viņas sargu, palīdzot atklāt melīgus vārdus un izvirtušas sirdis; aicināti tiks visi reizē – draugi, dumpinieki un grēcinieki, un Mēs viņu aprindās izliesim Savas zeltītās straumes;

stāvot viņu vidū, Mēs katru nosauksim viņa vārdā; „lūk, Tas ir tavs Kungs, tavs Īstais Līgavainis, Kurš nāk ar spēku; vai neesat dzirdējuši, ka Mana Roka pakļauj Man visas radītās lietas? Vai, ņemot vērā, cik asiņaini jūs izrēķinājāties ar Manu Miesu, Man tagad būtu jāliedz jums Savi apskāvieni? vai Man jums būtu jāliedz Sava Žēlsirdīgā Mīlestība un Mans Labums, un nebūtu jūs jāpieceļ no jūsu apātijas? ak, nē! Mana Mīlestība liek Man izglābt arī jūs, un Es neliegšu jums Savus apskāvienus, nedz arī Savu Maigumu, jo, ja Es to jums liegtu, jūs nomirtu;”

¹ Atkrišanas dēļ.

Mūsu mūžīgā un Svētā Gudrība, kura ir saldāka par medu, lenks viņu sirdis, lai tās izplūstu šajā Gudrības saldumā un sludinātu:

„ir tikai vien Dievs, viena ticība un viena Baznīca!”

šie vārdi Mūsu ausīs skanēs kā melodiska himna, tā būs Mūsu Uzvara;” šos vārdus Mēs sacījām, kad sapulcinājām kopā visu Debesu Ķēnišķīgo Galmu;

gūsti savu iepriecinājumu spējā domāt par Mani un par Manu Dievišķo iejaukšanos; jums, kuri Man sakāt: „mums nav nekādas vajadzības redzēt brīnumus”, Es atbildēšu: „liec roku priekšā savai mutei un neuzlūko Manu Žēlsirdīgo iejaukšanos kā kaut ko agresīvu un draudīgu; dāvā Maniem ļaudīm žēlastību tikt izglābtiem caur brīnumiem, kurus Es paveicu jūsu tumšajā laikmetā; dari to, kas ir pareizs – pazemīgi staigā kopā ar Mani, savu Dievu;”

Mana Vassula, saproti, ka viss ir pakļauts Manam Zizlim; nāc un pārdomā Manu Pestījošo Taisnību;

*Kā gan tas var būt, ka viņi nav izpratuši un noticejuši Tavai valodai?*¹

viņi nav sapratuši Līgavaiņa valodu, jo Es runāju Sava Gara valodā un nelietoju cilvēku filozofijas valodu;

tādēļ, Mana iemīļotā, lai tev ir tas pats prāts, kāds ir Man – priecīgi slavē Mani un neklausies tajos, kuri nav atbildējuši Manai Mīlestības himnai; tici Rakstiem, kuros ir teikts:

„cik tīkami ir to soļi, kuri nes labo vēsti ...”²

Raksti nekad nemelo; esi uzpotēta Man ...

IXΘΥΣ

2000. gada 5. augusts

Es, Jēzus Kristus, tevi svētīju;

Kungs, Tu, Kas izvilki mani no mūklāja dubļiem, parādīdams man Savu Līdzjūtību, Tu, Kas nokāpi no Sava Ķēnišķīgā Troņa pie Manis un liki Manā mutē jaunu dziesmu – es sludināšu un izdziedāšu Tavu Vārdu visām ciltīm un tautām.

vai vēlies, lai Es daru saldāku Savu Mielastu – to, ko tev esmu dāvājis visus šos gadus? Vai Man, Mana iemīļotā, būtu tevi jāapvelta ar vēl lielāku Maigumu, lai tevi stiprinātu, pieceltu un dziedinātu? dziedināšana kā tāda nāk no Gudrības ...

Ak, jā! Kungs, apžēlojies par šo nepateicīgo paaudzi, ļauj viņiem atpazīt Tavu Klātbūtni savās dzīvēs.

Tiem,³ kuri dzird un lasa Tavu vēstījumu, dāvā žēlastību tikt atbrīvotiem no viņu letarģijas gara, jo viņi lasa bez izpratnes. Tu esi pierādījis, ka esi Žēlsirdīgs un Pacietīgs pret tiem – ļauj viņiem Tevī atpazīt Dievu, Kurš viņus saista pie Sevis ar Savu Mīlestību.

Vai būtu par daudz prasīts no Svētā, kurš ar Savu Mīlestību iesmaržo visu pasauli, sūtīt jaunas zīmes un brīnumus, kuros būtu ietverts Tavs Maigums?

Augšāmcel viņus ar jauniem brīnumiem, kas saldāki par medu. Dziedini dzelošu mēli, kura nepārstāj mani vajāt, bet caur mani patiesībā vajā Tevi.

Apžēlojies par tiem, kuri, lai arī dienu un nakti piesauc Tavu Vārdu, tomēr dzīvo bez žēlsirdības...

caur Savu Dievišķo Vēstījumu Es remdēju gan tavu, gan citu cilvēku izsalkumu, jo caur to esmu jūs aicinājis uz vienu no Saviem lielākajiem un cēlākajiem Mielastiem; jūsu ļaunajiem laikiem Es sagatavoju brīnumu brīnumu un uzdāvināju jums visiem žēlastību nākt un to nobaudīt; baudīt Manu Mielastu nozīmē baudīt Mani pašu, jūsu Dievu un Radītāju, lai jūs labāk Mani saprastu;

¹ Rom 10, 16.

² Rom 10, 15.

³ Dažiem cilvēkiem.

Ak, mans Kungs! Tavi Vārdi ir noslēpumaini un apslēpti, un daudzi, kuri lasa tos Rakstos un šajos vēstījumos, tomēr nespēj izprast to Zināšanas, jo tās ir zināšanas par Dievu. Tie ik dienas apgaismo mūsu dvēseli un prātu, iedegdami mūsos gaismu, tomēr es pazīstu arī tādus, kuri lasa, nesaprazdami Tavos Vārdos apslēpto Gudrību – tā viņiem šķiet kā aizzīmogota, kurā nevar iekļūt. Un tomēr – Tavi Vārdi ir patiesā Kontemplācija, Gudrība un Patiesība...

bet kurš vien ieklausās Manī, nevis pats savā balsī, tas iedziļināsies Manā Gudrībā, un Mani Vārdi uzplaiksnīs viņu dvēselē kā spogulis, kurš pavērsts pret sauli; ja kāds pēc tam, kad būs lasījis Manus Vārdus, nolieksies un devīgumā un mīlestībā Mani pagodinās, zvīņas no viņa acīm nokritīs, un tas ieraudzīs Mani Manā nepieejamajā spožumā; jā – jo viņa acis pilnīgi skaidri ieraudzīs to, kas līdz šim viņam ir bijis neredzams un nesasniedzams, un ticis glabāts vienīgi svētajiem;

iespējams, ka tev, paaudze, Mana valoda šķiet neizprotama, bet vai Es neesmu sacījis, ka tai dienā, kad zvīņas no tavām acīm nokritīs, tu uzzināsi, ka Es esmu Tēvā, bet tu esi Manī, un Es – tevī; vai Es neteicu, ka tas, kuram ir Mani Baušļi un kurš tos tur, tas arī Mani mīl, bet to, kurš Mani mīl, mīlēs Mans Tēvs, un arī Es viņu mīlēšu un viņam parādīšos; jā! un tu ieraudzīsi Mani Manā godībā;

Mana pilnība ir bagātīgi izlieta pār jums visiem, bet caur Manu žēlastību jūs visi kļūstat par dēliem un meitām, Mana Tēva mantiniekiem un mantiniecēm; kā Raksti¹ saka – ar Mani jūs kļūstat par „ķēnišķīgiem priesteriem un svētu tautu, lai dziedātu slavu Dievam, Kurš no tumsības ir jūs izvedis Savā brīnišķīgajā Gaismā;”

Es, visas pasaule Līgavainis, nākšu visā Savā Majestātē pie tā, kurš būs pilnīgi noliecies Manā, un Mans Mīlestības Gars viņu apņems, lai ievilktu viņu Vissvētākās Trīsvienības Azotē; tad dvēsele, kura būs saņēmusi tik spožu gaismu, saņems arī visus noslēpumus un Debesu Dārgumus, un jau šeit virs zemes dzīvos tā, it kā dzīvotu Debesīs, jo būs ieskatījušies Svētlaimē; citiem vārdiem sakot – šī dvēsele būs ieguvusi nojausmu par to, kas ir Svētlaime; pilnīgu izpratni tā iegūs tajā brīdī, kad nonāks Debesīs ...

vai esat dzirdējuši izteicienu:² „visa miesa ir kā zāle, un viss tās jaukums ir kā puķe laukā; zāle nokalst, puķe novīst, bet Kunga Vārds paliek mūžīgi;” tieši tādēļ jūsu dzīvība rodas no Mana Vārda, tas jūs atkal atveseļo; miesa ir miesa, un miesa ir trausla, bet Mans Vārds ir mūžīgs un ir Dzīvība;

lai uzturētu dzīvu jūsu dvēseli, Es nemitīgi turpināšu atdot jums Sevi arvien vairāk un vairāk, atklādamies jums Savā spēkā un žēlastībā; Es izpaudīšu jums Savu Sirdi un parādīšu lietas, kuras acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi, lietas, kas pārsniedz cilvēka sapratni, jo cilvēkam pieejamās zināšanas nav tās, kuras plūst no Manas Dievišķības un kuras ir iegūstamas caur Manu Svēto Gudrību;

tagad, kad tu, Vassula, esi nobaudījusi sava Kunga Labumu – vai tev ir vēl kas sakāms?

Tava Labestība, mans Kungs, ir mani attaisnojusi bez kādiem nopelniem no manas puses... Tu mani esi attaisnojis.

Es to darīju, lai tava ticība un cerība balstītos Manī, tavā Dievā; un ko vēl Es tev esmu darījis?

Tad Tu man lūdzi, lai es Tev upurētu savu gribu, tad...

tad Es tevī ielēju Savu Mīlestību, lai saņemtu pretmīlestību no tevis; šī iemesla dēļ Es tagad uzrunāju jūs visus un jums visiem Es atkārtāju Savus Vārdus;

¹ 1 Pēt 2, 9.

² Is 40, 6 – 8.

mīļotie, jūs varat iegūt visu Dievišķības pilnību; jūsos ir Tas, Kurš jums iemācīs svētos noslēpumus, cildenās un svētās Zināšanas, kuras nāk no Gudrības; Zināšanas jūsos būs kā koks, un tā sakne būs Gudrība; no šī koka savus asnus dzīs tikumi; meitiņ, tu saki, ka daudzi, kuri lasa Manus Vārdus, neizprot to nozīmi, jo viņiem tie šķiet pārlietu noslēpumaini un kā aizzīmogoti; tagad Es jums paskaidroju, kas darāms, lai saprastu Manus Vārdus; kad nolieksieties Manā priekšā, Es kļūšu jūsu dvēselei Viss – jūsu dzīvība, jūsu labklājība, jūsu iedvesma, jūsu labā griba, jūsu cerība, jūsu ticība, jūsu mīlestība, jūsu prieks un jūsu Līgavainis, pret kuru varat atbalstīties, un jūsu Augšāmcelšanās;

Mans iemīļotais tiks izvēlēts citu Manu līdzstrādnieku vidū, kas valdīs kopā ar Mani, un jūs varēsiet teikt: „Es dzīvoju patiesu dzīvi Dievā, jo Es pilnībā esmu iegājis Vissvētākās Trīsvienības dzīvē”; patiešām; lai arī Es piepildu visas lietas, Pats nebūdam pakļauts viņu ierobežojumiem, Es tomēr spēju mājot ierobežotā dvēselē un, nezaudējot Savu transcendenci, ļaut cilvēkam iepazīt Sevi;

Mana Vassula, paraugies uz sevi un pasaki Man: kas liecina par to, ka cilvēks ir pārveidots?

Man šķiet, ka ir daudz pazīmju, kas uz to norāda.

tev taisnība, bet kura no šīm zīmēm ir viscildenākā?

Saskaņā ar svētā Pāvila teikto, tā ir cilvēkā mītošā dievišķā mīlestība, kas tajā nokļūst līdz ar nemītīgo Tavas Mīlestības plūsmu. Tā pārveido dvēseli, ka tā var attīstīties garīgi un iet dziļumā, tā liek dvēselei pieaugt mīlestībā, kļūt dievišķotai – par dievu caur līdzdalību Dieva dzīvē.

Tava Mīlestība dievišķo un pārveido mūsu ļauno tēlu Tavā Dievišķajā Tēlā.

jā! Raksti saka: „skaties uz Kungu, un tava seja staros”; tas nozīmē, ka tu tiks pārveidots Jahves līdzībā; kad kāds savu „es”¹ ir atdevis Dievam, tad notiek šī visredzamākā pārveide, kurai vēlāk seko arī citas zīmes – prieks, miers, pieaugoša tuvākmīlestība, un caur tuvākmīlestību dvēsele var iegūt Zināšanas par Trīsvienīgo Dievu; pārveidota dvēsele līdzināsies lampai, kurā aizdegtā dievišķā mīlestība izgaismo gan tās ārieni, gan iekšieni, tā dod Zināšanas, kuras palīdz pazīt un izprast Dievu;

šāda dvēsele, kura ir laimīga un atbrīvota no pasaules tumsības, lidos pie Manis un paliks Manā Azotē;² aizdedzināta ar mīlestību un Mana Maiguma apreibināta, šī dvēsele dedzīgi meklēs iespējas, kā arvien dziļāk iegremdēties Vissvētākajā Trīsvienībā; Es, vissmalkjūtīgākais no Līgavaiņiem, turpināšu vilkt šo dvēseli arvien tuvāk Savas Sirds Mīlestības liesmām; Es to iegremdēšu Mūsos, lai tā Mūsos atdusētos un spētu valdīt ar Mums;

kā gan dvēsele var pretoties Manam piedāvājumam? Es reiz sacīju, ka Tiesas dienā ikviens tiks tiesāts pēc tā mīlestības mēra, kāds viņam ir bijis zemes dzīves laikā; kas tev ir sakāms?

Es teiktu:

„Kungs, cik dažādas labas lietas ir Tavos krājumos tiem, kas Tevis bīstas, ko Tu, visiem cilvēku bērniem redzot, esi piešķīris tiem, kas paļaujas uz Tevi.” (Ps 31, 20)

tiem, kuri vēl arvien ir pieķērušies pasaulei, Es vēlos pateikt: ja jūs nolemsiet patiesi sekot Man un izlīgt ar Mani, kad jūs Mani piesausiet, nāksiet pie Manis un lūgsiet, tad Es nāksu pie jums un jūs uzklausīšu; kad jūs Mani meklēsiet, jūs Mani atradīsiet; Es patiešām ļaušu jums Sevi atrast un sarunāšos ar jums, bet jūs – ar Mani, jo Es jūs esmu mīlējis ar mūžīgu Mīlestību, un Mana Mīlestība vēl arvien ir jums uzticīga;

¹ Savu gribu.

² Izteiciens, kas norāda uz tuvību.

tad nāciet! nāciet un noraujiet plīvuru, kas atdala jūs no Manis; nāciet un uzlūkojiet Svēto, Kurš jums dos mūžīgo Dzīvību;

2000. gada 28. septembris

Savā Svētnīcā, mans Kungs, uzklausi manu balsi un ļauj man sadzirdēt Tavējo. Lai šī paaudze atver savas ausis, lai uzklausi Tavus Vārdus, kas saldāki nekā medus, kā vistīrākais tecinātais medus no šūnām. Dāvids ir sacījis:

„Jo Tavs kalps Tavos Vārdos smeļ pamācību...”¹

tā arī tas ir – paskaties! ko jūs visi esat redzējuši? ko esat dzirdējuši? vai kādu elitāru personību, kas apgrozās sabiedrības augstākajos slāņos? kādu filosofu vai teoloģijas augstskolas locekli? vai esat redzējuši kādu, kas būtu tērpies ķēnišķīgā purpurā un bagātībā, un kuram ir daudz pasaulīgu zināšanu? nē? tad ko jūs, kas gājāt ārā klausīties, dzirdējāt? cilvēku piešķirto autoritāti? ak, nē! jo tiem, kuri jūsu vidū ieņem augstus sēdekļus un valda pār jums, nav ticis dots pravieša svaidījums; tad ko jūs visus šos gadus esat klausījušies?

vai sirdi? jā! sirds ir tā, ko jūs esat nākuši redzēt un klausīties; sirdi, kuru ir izveidojuši Mani Vārdi, kura izaicina ļaunuma spēkus un ļaunā gara valdīšanu, bet paaugstina Manu Vārdu slavā un godā; tā mierina postā un izmisumā nonākušos, tā pabaro izsalkušos ar Manu Vārdu; jūs esat nākuši klausīties saudzīgu sirdi, kuru Es Pats ar Saviem Vārdiem esmu veidojis; jā – Manus kalpus ir veidojuši Mani Vārdi, un līdz pat šai dienai, sēdēdams Savā Tronī, Es pavēlu šai pilsētai, aicinādams visus garāmgājējus:

„kurš ir nolēmis sakārtot savu dzīvi Manī? kurš ir nolēmis laboties un nākt mājot Manī? bēdas vārgajām sirdīm, bēdas vienaldzīgajām sirdīm, bēdas lepņajām un spītīgajām sirdīm, jo viņu grēka smagums viņus novilks ellē! šodien, paaudze, Es atkal nāku pie tevis, lai audzinātu tevi ar Saviem Pestījošajiem Vārdiem, un lai svaidītu tevi labiem darbiem; nepaliec arvien kā nokaltis koks – nāc pie Manis, un Es tevi uzziedināšu, un tu nesīsi labus augļus; nāc pie Manis, un, kad Es aizskaršu tavas lūpas, no tām sāks pilēt laipnības lāses, un tu tiksī atbrīvota no nāves;”

Jahve vada mūsu soļus – jo kā gan tu pats saviem spēkiem varētu redzēt, kurp tu dodies? Kā saka Raksti - Jahves Tronis var tikt uzcelts tikai uz laipnības...

tā arī tas ir ... tādēļ nevaicājiet: „kā autoritātē viņa² ir atnākusi, lai uz mums runātu?” Es esmu viņas Autoritāte un Es nāku sacīt tiem, kuri viņu izsmej:³ „jūs Es izgrūdīšu no jūsu sēdekļiem, savukārt pazemīgos Es paaugstināšu un sūtīšu viņus evaņģelizēt dekristianizēto sabiedrību;” iedams garām šiem smējējiem, Es smagi nopūtos – viņu gars bija kā ar nātrēm aizaudzis, tik pilni dzēlības viņi bija; kad Es uzlūkoju Vīna Dārzu,⁴ kuru Mans Dēls Jēzus Kristus tiem bija atstājis,⁵ Es ievilku vēl vienu dziļu elpas vilcienu: „kur ir mielasts ar vissmalkākajiem vīniem? kur ir mielasts ar bagātīgu un sulīgu ēdienu un izvēlētiem dzērieniem? vai tā ir vieta, kurā agrāk bija pieejami tūkstoš dažādu šķirņu vīnu?”

ak, paaudze, cik ļoti Man ir tevis žēl! nabadzība jau ir pie tavas rokas, un trūkums pienāks kā diedelnieks,⁶ „ēd medu,⁷ jo tas ir labs; medus, kas tek no šūnām, ir salds

¹ Ps 19, 12.

² Acīmredzot Dievs šos vārdus attiecina uz mani.

³ Dievs ļāva man saprast, ka Viņš vērsās pie tiem ganiem, kuri uzvedas kā Kaini un negana viņiem uzticētās avis. Viņi ir kā vilki jēra ādā, daži no viņiem ieņem augstus amatus un vajā „Ābelus” – labos un uzticamos ganus un visus Kunga Labos Darbus.

⁴ Simbolisks Baznīcas apzīmējums.

⁵ Atstājis saimniekiem, t.i. – priesteriem.

⁶ Sak 24, 34.

⁷ Medus simbolizē Dieva Vārdu.

tavai mutei, un tas tevi izglābs!” tomēr neviens tā īsti neklausās, vienīgi atlikums kāri tver Manus Vārdus;

Gudrība uzcēla Namu, un tas tika atpirkts ar dārgajām Asinīm, tomēr pēkšņi Sātana atreibība cēlās, lai To iznīcinātu; „ko lai Es sūtu šajā iznīcības darbā? lūk – es sūtīšu Zvēru un viņa sekotājus, lai tie nojauc un sašķeļ, lai tie apgāna un iznīcina to, kas ir Vissvētākais ...”

kad atnāca posts, Es steidzos glābt, tomēr neviens no Baznīcas oficiālajiem pārstāvjiem nopietni neieklausījās; „šī ir tikai personīga atklāsmē, un jums tajā nav jāieklausās,” tie sacīja;

apklusināt Manu Balsi ir nāves grēks; mēģinājumi Mani caurcaurēm analizēt ir Manās Acīs pretīgs grēks; vai jūsu neticība kādu dienu neteiks: „jā, bet mēs nezinājām ... mēs nezinājām, ka apvainojam Tavu Žēlsirdību;” patiešām, tu esi apvainojis Manu Žēlsirdību; tu ne tikai esi aizvainojis Manu Žēlsirdību, bet savas neticības dēļ arī atļāvis ļaunuma spēkiem iekļūt Manā Namā un izplesties, un izlaupīt Namu, kuru Mans Dēls bija atpircis ar Savām dārgajām Asinīm! un cik atjautīgi gan tu iemanījies apiet Manus Vārdus, lai attaisnotu savu neticību!

vai neapzinies, ka esi ieņēmis Manu Sēdekli? vai neapzinies, ka tu kļūsti par visas cilvēces ienaidnieku? tu ne vien traucē izplatīties Maniem Vārdiem, kurus Es esmu runājis caur Saviem praviešiem, un mazini to vērtību, bet arī liec šķēršļus Manu praviešu ceļā, neļaujot viņiem sludināt ļaudīm Manu Gribu un pulcināt tos kopā, lai apvienotu Mana Dēla Namu?

vai neesi dzirdējis: „kur nav nekāda pravietiska priekšnosacījuma par nākotni, tur tauta kļūst mežonīga un garīgi tukša, bet labi tam, kurš rīkojas pēc bauslības;”¹

Es lūdzu par to, kurš sauca uz Tevi: „Es piedzīvoju izmisumu visu to pūļu dēļ, ko esmu pielicis šeit zem saules ...”

Es viņam saku: „tu neesi velti pūlējies; Man nesagādā prieku šī sašķeltība, kas ir smags grēks, bet vienotība nav nekas nesasniedzams;” daudzas sirdis izrunās sagrozītus vārdus, bet vai Es tikām neturpinu aicināt cilvēkus? ja tava sirds pagurst un zaudē drosmi, pievērsies Man ...

Mans Gars sacīja Dāvidam: „Manus kalpus ir veidojuši Mani Vārdi”; un tu Manus kalpus pazīsi pēc viņu runas un no tā, ko viņi saka; šī paaudze iznīkst – vai lai Es neiejaucos tādā atkrišanās? postītājs noposta Mūsu Vīna Dārzus, tas apzog Rakstus, un tu to zini; vai Es lai neiejauktos? redzi! Mani Ābeli tuksnesī vaimanā; tāpat kā Mans Dēls rūgti apraudāja Jeruzalemes sirds cietību, kura vajāja visus praviešus, tā arī Mani miera sūtņi rūgti raud par jūsu sirds cietību ...

Kungs, cik ilgi vēl?

līdz viņi iemācīsies saukt:

„svētīts lai ir tas, kurš nāk Kunga vārdā!”²

kas attiecas uz tevi, Vassula, Es tev saku: kad redzu tevi, ka tu ievēro un neaizmirsti Manus Vārdus, kuri ir audzinājuši tevi un caur tevi arī citus, tu Mani iepriecini; turi savas acis arī turpmāk vaļā un uzlūko Manus nenovērtējamus Dārgumus un Manu Vārdu brīnumus; Mana Vassula, Es esmu teicis, ka Manas Godības gaismas kontemplācija ir pārāka par jebkādu teoloģiju; vai šajā pasaulē varētu būt kas lielāks kā iedziļināšanās savā Dievā un prieks Viņa Klātbūtnē? kas šai pasaulē varētu būt lieliskāks kā Manis, Dieva, redzēšana? Tas, Kurš ir ietērpts Majestātē un Spēkā, sarunājas ar tevi; Es valdu Godības augstumos un esmu pāri tiem, tādēļ turp vienmēr vajadzētu vērsties jūsu skatienam, un jūs tiktu izglābti;

¹ Sak 29, 18. Vārds “bauslība” attiecas uz pravieša mācību vai arī Likumu.

² Mt 23, 39.

tev ir jāturpina šai paaudzei mācīt šīs lietas; ej un izstāsti Manus darbus, lai šī paaudze atver Man savu sirdi, un Es, savukārt, atvērtu tikuma vērtus uz to; sauc uz ganiem, kuri sargā Baznīcu, un pavaicā viņiem: „vai kāds no jums ir nobaudījis Kunga maigumu un labumu? vai ir jūsu vidū tādi, kuri izceļas ar Dieva pazīšanu?”

ja uz pirmo jautājumu jūs atbildat ar „jā”, bet uz otro – ar „nē”, tad kādēļ jūs turpināt Mani vajāt? Es lūdzu, bet jūs apsūdzējāt; Es jūs apmeklēju, izstarodams Savu labvēlību, bet jūs Man pretim piedāvājāt lepnību un naidīgumu; Es klauvēju pie jūsu durvīm, bet jūs Man neatvērāt un pārliecinājāties arī par to, ka logi ir kārtīgi aizbultēti; jūs nesagatavojāt vietu savam Kungam; vai Man tagad būtu jāuzslavē jūsu runas un vārdu straumes, kuras jūs Man veltāt Manu Sapulču laikā? šie vārdi taču ir viena vienīga ar frāžainību piepildīta tukšība! kādam mērķim jūs kalpojat? pazemojieties, pirms vēl neesat saslimuši; ļaujiet Manam Vārdam kļūt par jūsu audzinātāju, padomdevēju un iepriecinātāju; dariet tā un jūs dzīvosiet ...

2000. gada 16. oktobris

Kungs ir labs, jo Viņš mani ir mācījis. Viņš ir Tas, Kurš māca nabagus un grēciniekus.

Mans Tēvs un tavs Tēvs ir ietērpies Spēkā un Majestātē – vienā balsī slavēsim Viņu un piepildīsim solījumus, kurus esam devuši Visaugstajam.

Vērsīsimies pie Karaļa ar dziesmas vārdiem! Bet cik ļoti es baidos izdzirdēt:

„Vai esi bijusi Manā Padomē?”

nebaidies! Es tevi esmu izvedis no pazemes, Es tevi esmu atracis un sacījis:

„Mans bērns, tu iemantosi Mieru;”

no Ēģiptes zemes Es esmu licis celties gan praviešiem, gan svētajiem; lai ir svētīta Ēģiptes zeme – lai tās lapotne turpina zaļot; lai turpina augt koki pie Nīlas upes un lai tie nes labus augļus, kas pabarotu Ēģiptes ļaudis; godības tronis ir uzcelts katrā vietā, kur Mana Māte, Jaunava Marija, tainīgais Jāzeps un Es Pats esam gājuši garām;

„Ēģipte, Mēs likām Savus soļus uz tavas zemes, un, kad Mēs gājām garām, pret Debesīm pacēlās vīraks; vai Rakstos neesat lasījuši:

„vēstneši nāks no Ēģiptes zemes,”¹

vai nezināji, ka arī tevī Es esmu svaidījis?² Mana Mīlestība uz tevi ir tikpat liela, cik Debesis ir augstu pār zemi; lai tava zeme turpina nest augļus un uztur tevī mundrumu un prieku;”

Vassula, tu Man jautāji, vai Es, transcendentais Dievs, pilnībā esmu tevī? Es, Mana iemīļotā, esmu parādījis Savas zīmes un brīnumus tevī, kurai esmu parādījis Savu labvēlību un svaidījis Savā pāri plūstošajā Mīlestībā; tava vājuma apreibināts, Es tevi turēju Savās Rokās, un Eļļa pilēja pār tevi, pārklādamas tavu galvu ar svaidītu mirru lāsēm; šīs lāses pieņēma safīru formu, lai tu varētu stāties Tēva priekšā; Viņš, redzēdams tevī visas Sava Dēla zīmes, tevi svētīja³ un sarunājās ar tevi; Savā neizsakāmajā dāsnumā Es izelpoju pār tevi Savu smaržu, lai tu tās saldo aromātu izplatītu sev visapkārt; tad tavi ienaidnieki, kas ir Lucifera un Sātana vadītie spēki un kas pretojas Manai Dievišķībai, zinātu, ka tev ir Liecinieks Debesīs un Aizstāvis Debesu Augstumos, Kurš tevi aizstāvēs un atbalstīs līdz pat tavas misijas noslēgumam;

¹ Ps 68, 32.

² Kungs man lika saprast, ka arī Ēģipte, tāpat kā Izraēla, var tikt uzskatīta par Svēto Zemi, jo tā dāvāja patvērumu Svētajai Ģimenei, kad viņi bēga no vajātājiem. Ēģipte to pabaroja un padzirdīja, bet galvenais – dāvāja tai aizsardzību. Dievs nekad neaizmirst šādus labvēlības pierādījumus.

³ Šie vārdi man atgādināja par Jēkaba saņemto svētību Radīšanas grāmatas 27. nodaļā.

vai tas viss tev liekas kā izšķērdība? bet nav taču neviena, kurš līdzinātos Man! Es neesmu vienkārši rakstu tīstoklis! Mana Vassula, Es neesmu tikai iespiesta grāmata! tik liels pašāvēības trūkums, it kā tavas rokas būtu saņēmušas ērkšķus, nevis svētības!¹ lai tavi ienaidnieki savā ļaunumā izsaka draudus tev, Man un Manai Dievišķībai! atļauj viņiem, jo neviens no tiem nespēs uzvarēt tevi, neviens! to tev saka tavs Visaugstais Dievs; lai skeptiķi un racionāli noskaņotie, tava laikmeta farizeji, kuri nekad līdz šim nav centušies saskatīt Mani Manā transcendentajā Gaismā un Godībā, saņem zināšanas un spēju atpazīt no Manas Mutes, jo Es turpinu atjaunot Savu Radību ... tomēr viņi to ir aizmirsuši, un Es esmu tikpat kā miris viņu sirdīm;

Es jums saku:² „neizskariet Manus svaidītos un nedariet ļauna Maniem praviešiem”³, bet tu, Vassula, kas baidies, ka Es tev Sava Vaiga priekšā jautāšu: „vai esi bijusi klātesoša Manā Padomē?”, klausies: vai Atpazīšana nedeva gaismu tavām acīm? vai visu šo svaidīto gadu garumā Gudrība neiečukstēja savas zināšanas tavā prātā? tava niecīguma un grēcīguma dēļ Es, Savas radības Līgavainis, noliecos līdz pat tevīm, tu biji analfabētisks bērns attiecībā uz Manu Vārdu; tu biji neizglītota un neapdomīga pret dievišķo vārdu plūsmu, tomēr, caurskatot tevi, zem šī mūklāja Es ieraudzīju tevī cildenu dzirksti pret Manu Svēto Vārdu;

tagad vēlos tev atgādināt: kurš tevi izaudzināja? vai tā nebija Gudrība? vai Gudrība nebija tava Audzinātāja? un kas tevi ir vadījis staigāt vienīgi pa safīriem⁴ izklātu ceļu? vai tā nebija Gudrība? un kas tevi apņēma tā, ka tu varēji pacelties līdz pat Debesīm? vai tā nebija Gudrība? vai Es jau iepriekš tev neteicu, ka caur Vēstījumiem Man bija ikvienā sirdī jānodibina Sava Valstība? un ar Savu Svēto Garu Es vēlos ienest šajās sirdīs kārtību, lai pārveidot tās par jūsu laikmeta apustuļiem;

Manas Vissvētākās Sirds bērns, kuru Es esmu ievijis Sevī, „élla;⁵ mi me fovásse, allá min amfivolíss ... se thiálexa yia to érgħo mou ... affissé tis amfivolíes sou, élla ...”⁶

raksti: kā jau sacīju, katrā sirdī, kura atveras Manam Vārdam, Es nodibināšu Savu Valstību; nebīsties no apvainojumiem un lamām, ar kurām mirstīgie tev uzbrūk, nebīsties no vajātāju nevaldāmā niknuma; Es tavu sirdi esmu apzīmogojis ar Saviem Vārdiem un esmu licis pār tavām lūpām tecēt mirru lāsēm, lai tās žēlastībā vēstītu mieru un atnestu vienotību Manu dēlu un meitu sirdīs; lai lepnos pārsteidz tava izturība, ko Mans Gars dod tiem, kuri tiek vajāti Manis dēļ; lai viņi izvairās no satikšanās ar tevi, kā tas jau ir noticis;⁷ kad pienāks Mana Diena, tad Es būšu Tas, Kurš izvairīsies no viņiem; kad viņi izturas pret tevi skarbi un glūnēdami ložņā tev apkārt, paciet to visu pazemībā un ar cieņu, jo, pateicoties šiem augstprātīgajiem vīriem, tu saņemsi savu algu Debesīs ... caur savām ciešanām tu uzcel dvēseles no miega un atved atpakaļ tos, kurus pasaule ir aiznesusi projām;

Es tevi atklāšu Savas Sirds degsmi; Es arī turpmāk mācīšu tevi Gudrībā un svētīšu tavus soļus, kad tu iesi kopā ar Mani; kamēr tu, Mana līgava, staigā pa vienotības ceļu, turies cieši pie sava Līgavaiņa, un Es beigās uzvarēšu;

(Dievs ir pie tevis un tevi mīl! Es Esmu;)

(Šis teikums nav šī vēstījuma ietvaros. Pēc tēva Gerharda Vencela lūguma, kurš no tālienes filmēja, es atvēru piezīmju burtnīcu, jo viņš vēlējās, lai izskatītos tā, kā ir tad,

¹ Tajā dienā es biju šaubu novārdzināta... Mana neizsakāmā vājuma dēļ Kungs sarunājās ar mani ļoti pacietīgi – kā ar bērnu, kuram ir salauzta sirds.

² Kungs uzrunā skeptiķus.

³ Ps 105, 15.

⁴ Safīri šeit simbolizē tikumus.

⁵ Grieķiski.

⁶ “Nāc, nebaidies no Manis, bet nešaubies... Es tevi esmu izvēlējis Savam Darbam... atstāj savas šaubas, nāc...”

⁷ Dažus bīskapus, kuriem ir lūgts satīties ar mani, izdzirdot manu vārdu, pārņem neprātīgas dusmas.

kad es saņemu vēstījumu. Tomēr šajā mirklī pēkšņi atmāca Kungs un, paņēmis manu roku, pateica: „Dievs ir tevi līdzās un tevi mīl! Es Esmu;”) Iepriekšējais vēstījums šajā brīdī vēl nebija noslēgts, tam vēl bija jāturpinās;)

Es esmu Augstais Priesteris pār visu Savu Namu, pār Namu, kuru cilvēki sava mīlestības trūkuma dēļ ir bez žēlastības sašķēlušī; vai lai Es noskatos, kā tiek sašķelts Mans Nams, un neiejaucos šajā dumpīgumā? ko viņi¹ sludina? kā vārdā viņi sludina savu ticību? kad viņi bez ticības un svētuma pacēla Mani savās Rokās, Es nolaidu Savas Acis, lai Man nebūtu viņos jāskatās ... Es nonāku viņu rokās vienīgi Savu uzticamo bērnu dēļ, bet Manai Euharistijai tiek piešķirta arvien mazāka un mazāka nozīme;

Es, visvarenais Karalis, Majestāte pār visām majestātēm, visu valdnieku Valdnieks, žēlastībā tevi aicinu šobrīd ēst dzīvo Mannu, Debesu Maizi Euharistijas veidā; un tām baznīcām, kuru garīdzniecība nav pieņēmusi Euharistijas noslēpumu, Es saku: „nāciet pie prāta un meklējiet Mani nopietni un no visas sirds, apvaldiet arī savu aizvainojumu pret Manu Māti; lai ikviena cilts zina, ka Savu Miesu un Asinis Es esmu saņēmis no Savas Mātes; jā, Mana Miesa nāk no Vissvētākās Jaunavas, no Viņas šķīstajām asinīm; lai ir svētīts Viņas vārds!

lai izglābtu visus šīs zemes pazemīgos, kuri Mani pieņem, un, lai dotu viņiem neiznīcīgo dzīvi, Es kļuva Maize, lai Sevi atdotu jums; Komūnijā es svētdaru visus, kuri Mani pieņem, Es tos dievišķoju, lai viņi kļūtu par miesu no Manas Mīesas un par kauliem no Mana Kaula; ņemot dalību Manī, Dievišķajā, jūs un Es kļūstam par vienu miesu un esam garīgi vienoti; Mēs kļūstam par vienu cilti, jo Es jūs varu pārveidot par dieviem caur līdzdalību Manā Dievišķajā dzīvē; caur Savu Dievišķību Es dievišķoju cilvēkus ...

vai neesat dzirdējuši: „jūs esat dievi un visi esat Visaugstākā dēļ;”² tagad Mani tiesā cilvēki; baznīcas, kuras nespēj saprast Manu Noslēpumu, noraida Tērp³, Kurš varētu jūs apsegt un majestātiski izgreznot, Tērp³, kurš jūs spētu pilnīgi pārveidot un dievišķot ...

šodien atkal Es saucu no Debesīm: „brāļi, kādēļ jūs graužat Manu Dievišķību? ja jūs apgalvojat, ka jūs esat tie, kuri zina, kas ir pareizs, tad kādēļ jūsu gars izlaupa Manu Baznīcu? Es jūs aicinu valdīt līdz ar Mani, Es jūs aicinu svinēt svēto Misi un piedalīties Dievišķajā Noslēpumā tieši tādā veidā, kā Es to esmu iedibinājis;”

Un ja viņi neklausās?

augstprātīgie nemitīgi ņirgāsies par Mani, jo viņi ir novirzījušies no Manas Gaismas; Es esmu klātesošs Savā Euharistijā; tomēr, kamēr viņi neieraudzīs Manu Dievišķību ar garīgām acīm, viņi turpinās līdzināties snauduļojošam cilvēkam, kurš nespēj uztvert neko no tā, ko jūs viņam sakāt; viņš vaicās: „ko tu teici? vai tu ar mani runāji, vai?”

ķēnišķīgi un krāšņi šīs baznīcas pasludina Mani, tās apstiprina Manu varu, apliecina Manu bijību iedvesošo spēku un dzied Man slavu, tās atzīst Manu Visvarenību un varenos brīnumus, tomēr tajā brīdī, kad ir jānovērtē Manas Dievišķības varenums un Mana Klātbūtne Euharistijā, Es tiem kļūstu par klupšanas akmeni;

šodien tas ir akmens, ko nama cēlāji ir atmetuši, neapzinoties, ka tas ir stūrakmens; un tu, Manu meitiņ, turpini sludināt Mani kā savu vienīgo Mīlestību, un pasaki saviem brāļiem un māsām šos vārdus: „Kungs ir labs, jo Viņš mani ir mācījis; Viņš ir pazīstams kā Tas, Kurš māca nabagos un grēciniekus ...”

¹ Tie, kuri vēl nav sapratuši, ka tiem, lai apvienotos, būs pazemīgi jānoliecas vienam otram priekšā un jāmīl.

² Ps 82, 6.

³ Simbolisks apzīmējums Kristum.

trauslā meitene, Es vēlos dalīties ar tevi kādā lietā: pavisam drīz Es atļaušu pūķim apēst viņa paša asti, pavisam drīz Es no Debesīm izdošu pavēles; Es esmu nolēmis atjaunot Savu Namu; Es atjaunošu Savu Euharistiju tajos namos¹ kuriem ir tikusi laupīta Mana Klātbūtne, un šos nami kļūs svēti; jūs esat tikuši nolaupīti Manai Visvarenībai, un pūķis jūs ir nolīdzinājis līdz ar zemi, un tomēr Es jums saku, Es saku jums visiem: Mans Gars tiks izliets pār visu zemi, lai to veldzētu ar Debesu rasu; zāle kļūs zaļāka, koki uzziedēs, tiem būs krāšņa lapotne un tie nesīs bagātīgus augļus, jā – bagātīgus! pagaidiet un jūs to ieraudzīsiet!

² „kurš tev saka, ka tu pastāvēsi mūžam? tu pietiekami ilgi esi lidinājies kā ērglis, vīdams sev ligzdu zvaigžņu³ vidū un dzeldams viņus; tagad nāc un nostāties Man pretim kaujā; tu nestāsies Ābela priekšā; Es tavu dunci nosviedīšu pie zemes; tu esi izlaupījis Manu Namu un nozadzis no Tā visdārgāko, tu esi zadzis pēc sirds patikas; tu esi izgājis caur Manu ļaužu vārtiem un darījis viņus aklus, bet tagad tavš laiks ir beidzies; lai arī tev vēl arvien šķiet, ka tu vari paplašināt savu tumsas valstību un pievilt Manus ļaudis, tomēr tā vairs nenotiks; taisnība ir gatava izlieties kā ūdens, un Mans Gars plūst kā neizsmelama straume ...”

pavisam drīz kāds sauks: „ak, patlaban mēs piedzīvojam tik labu laiku ...” nāc, Es tev došu atpūtu, lai tu gūtu jaunu spēku; dzīvo saskaņā ar Maniem Vēstījumiem un ej pa ceļu, kuru Es tev esmu iezīmējis ... ic;

2000. gada 31. oktobris

Kungs, dari, lai visiem, kuri mīl Tavu Sirdi, būtu iemesls sacīt:

„Beigās Kunga Sirds gūs uzvaru, Viņa Sirds līdzinās dievišķajai Liturģijai, kas nes saviem ļaudīm mieru.

Kunga Sirds ir nesatricināma, un Tā valda augstumos.

Nāciet, nāciet jūs visi, kas vēl svārstāties un nespējat pilnībā teikt „jā” patiesajam.

Nāciet pie mūsu Kunga un jūs uzplauksiet Viņa Sirdī – pārdomājiet to un iemācieties saprast, ka jūsu patvērumš ir Viņa Sirdī...”

Miers lai ir ar tevi, Manu ziedin;

saki Man – vai virs zemes ir vēl lielāks prieks vai svētlaieme kā saprast Manu Sirdi? kādas spējas gan piemīt cilvēkam, ja Es viņā prātā neieleju Savu dievišķās sapratnes gaismu? Svētais, Kurš tevi uzrunā un kurš stāv pāri visam, remdina tavas slāpes ar Savas Balss melodiju un lūdz, lai tu Manus dievišķos Vārdus nodod tālāk visām tautām; kas ir Mani Vārdi? Mani Vārdi ir pārdabiska kontemplācija, kam jāapgaismo tavš prāts ar Svēto Garu un jāpalīdz tam iedziļināties cildenajās Dieva zināšanās; pavisam drīz Es apmeklēšu zemi; Valdnieks, Tas, Kuru lielākā daļa no jums ir aizmirsusi, tev, paaudze, saka: Es nostāšos Savā vietā uz zemes;

daudzi no jums vaicā: kāda būs Viņa atnākšana? uz to Es atbildu:

„vai jūs nezina, ka jau kopš laiku iesākuma, kopš cilvēks mīt virs zemes, grēcinieku uzvara nekad nav bijusi ilgstoša? šai laikā viņu uzvara ir gandrīz galā, jo to aprīs Mana Uzvara; tāpat kā Ārona zizlis pārvērtās čūskā un aprija faraona čūskas, tāpat arī Mana Uzvara sitīs un aprīs grēcinieku uzvaru; šajā Uzvarā jūs visi daudzinašiet Manu Svēto Vārdu!

tad Es mājōšu Savas tautas vidū ... bet jūs iesiet kopā ar Mani, savu Dievu, jūs būšiet kopā ar To, Kuru jūs agrāk uzskatījāt par neaizsniedzamu ... jūs runāšiet⁴ ar To, Kuru agrāk bijāt izstūmuši no saviem prātiem, jūs sarunāšieties ar Manu Dievišķību, jo Es, Dievišķais, mājōšu jūsu sirdīs un tajās, kā labs Padomdevējs, atklāšu jums Dzīvības

¹ Dievs runā par baznīcām.

² Pēkšņi Kungs vērsās pie ļaunā gara (pūķa) un sacīja viņam šos vārdus.

³ Vienlaicīgi dzirdēju arī vārdu “uzticamo”.

⁴ Reizē dzirdēju vārdu ”sarunāšieties”.

ceļu; Es jūsu dvēselēm došu mērenību, apdomību, taisnību un spēku – Es tavu dvēseli ietērpšu tik greznā tērpā, lai tā varētu staigāt Manu eņģeļu vidū un kopā ar Mani; tad virs zemes tiks atjaunota Mana Valstība;¹

jā, jau šajā dzīvē ir iespējams redzēt Dievu; jā, vēl atrodies šeit, virs zemes, ir iespējams uzlūkot Mani! vēl virs šīs zemes ir iespējams iekļūt Manis, jūsu Dieva, dziļumos un iegūt Mani savā īpašumā;

šis būs jūsu jaunās dzīves² iesākums, jo jūs Mani iepazīsiet ne vien no cilvēku teiktā vai grāmatām, bet īstenībā un caur atgriešanās žēlastību, kuru jums būs piešķīris Svētais Gars; ieraudzīt Mani ir dzīvība pati sevī, jo šis redzējums dod jums nemirstību ... Mani bērni, tieši šādā veidā Es apmeklēšu zemi;

vai tagad jūs esat sapratuši Manu noslēpumu?" ic;

2000. gada 31. decembris

Kristus ir Karalis!

Lai pļavas sazaļo un līksmojas, lai meža koki uzgavilē, jo līdz mums atkal no jauna ir atnācis Dieva Vārds. Kad Viņš atver Savu Muti, pār mums izlīst pāri plūstošas Gaismas straumes, kuras ietērpj mūs mirdzumā.

Viņa Gaisma, kas pārklāj Viņa Vaigu, ir tik spēcīga, it kā Viņš Sev pāri būtu pārklājis sudraba plīvuru.

Tad, ar ķēnišķīgu labvēlību un majestātiskumu, bet reizē arī ar melanholisku nopūtu tiek izteikts vārds³. Ja vien ikviena radība atvērtu savas garīgās ausis un uzklausītu Ķēniņa nopūtas, un nepakļautos ļaunajam garam, tā locītu ceļus Viņa priekšā ...

Dieva tempļi,⁴ Es esmu pārbaudījis tavas sienas un Man nepatīk, ka jūs Manu Vārdu uztverat nenopietni ...

Es sūtīju Savu eņģeli, lai tas pārbaudītu Manus tempļus un apietu tiem apkārt; Es viņu sūtīju, lai viņš izstaigātu Manas pilis, un redzētais skats viņam lika nodrebēt šausmās ... jūsu sienas ir zaudējušas savu spožumu, un jūsu ziloņkaula pilis, kuras agrāk piedāvāja cienīgu mājas vietu jūsu Karalim, tagad ir kļuvušas par drupām, jo jūs vairs nepiesaucat Svēto Garu, Kura caurspīdīgās straumes jūs atjauno, svētdarot Manu mājvietu;

jūsu mājās Es vēlējos piepildīt jūs ar dārgumiem⁵ un darīt tajās brīnumus, lai tās tiktu piepildītas ar Manu pilnību; Mans labprātīgais nodoms bija izliet visu Sevi tevī un tevī dievišķot; vai tu saproti Manus nodomus? Es – ne tikai Savas Baznīcas, bet arī visas Savas radības Dievs – ilgojos atdot Sevi jums; Mans dzīvību dodošais ceļš jūsos nevar palikt nepamanīts; Dzīvības Avots izverdīs kā strūklaka jūsu nožēlojamo sienu vidū! kamēr jūs atdzimsiet, jūs arī kliegsiet aiz prieka un dziedāsi:

„Visžēlsirdīgais un mīlošais Dievs, kura varenību teic visa Viņa radība, piepildīja mani ar Augšāmcelšanās gaismu! lai ir svētīts Viņa Svētais Vārds! mans Trīsvienīgais Dievs ir atmirdzējis manī;

visas radības Līgavainis žēlsirdīgi ir ienācis manī un ietvēris mani Savā pārdabiskajā mācībā, kura nāk tieši no Viņa Mutes un pārpludina manu dvēseli ar Gudrības Gaismu un Tās pamācībām; Viņš ieradās šeit Savā majestātiskajā Godībā, lai, piedodams Saviem ļaudīm viņu grēkus, atgādinātu tiem pestīšanas spēku; tas ir noticis Viņa Sirds bezgalīgajā Žēlsirdībā;”

¹ Izskaidrojums šiem vārdiem var tikt rasts „Tēvs mūsu” lūgšanā: „Lai atnāk Tava Valstība, Tavs prāts lai notiek kā Debesīs, tā arī virs zemes...”

² Es dzirdēju arī vārdu „ceļojums”.

³ Izteiktais vārds ir **Es Esmu**. Kungs man neļāva rakstīt, kā to vēlējos es, bet gan Pats satvēra manu roku.

⁴ Kungs vērsās pie Saviem ļaudīm ar līdzību.

⁵ Es zināju, ka šis vārds nozīmē „tikumus”.

ak, jā! visi Mani ceļi ir žēlastība un patiesība ... un no Manas Mutes tiek pasludināta Patiesība; Manos Vārdos nav nekā sagrozīta vai nepatiesa, tie ir ietērti majestātē, spēkā un arī cildenumā; mostieties, tempļi!¹ kādēļ jūs guļat? jūsu priekšā stāv jūsu Dievs, tērpies majestātē un godībā, un Viņš jūs aicina! Es valdu pār visu un stāvu jūsu priekšā, lai dāvinātu jums Savu neskaitāmos Dārgumus; ieguvums piederēs jums; skatieties! jau tuvojas Rīta blāzma,² bet Man šķiet, ka jūs neesat pietiekami novērtējuši Manu piedāvājumu; Es neesmu dzirdējis arī nekādu pateicību par Savu žēlsirdīgo žestu; paaudze, tu neesi nobriedusi, tu neesi pieaugusi Manos Pagalmos, bet gan saņēmusi savu barību citās vietās; Manās Rokās ir neskaitāmas bagātības, kuras Es izdalīju neskaitot, tomēr, tās saņēmuši, daudzi tās ir pārveidojuši, kā viņiem ir labpatīcis, bet savukārt citi – iemainījuši tās pret viltotu pakaļdarinājumu³ un novirzījušies no patiesības;

Mana cēlā Motīva⁴ aizsākumos Mans Tēvs ar dziļu nepatiku raudzījās uz zemes kņadu un sacīja: „paaudze, tu esi izlepusi ...”⁵ šodien Es saku: „tu savu briedumu neesi ieguvusi Manī, tev, vēl līdz galam neizaugušai, jau ir apcirsti zari; tavi augļi ir neēdami, negatavi un skābi, tie neder nekam; tavu neprātu ir pavinājis nodevība ...” Rīta blāzma⁶ bija ar tevi, tomēr tu svētas lietas esi uztvēris vieglprātīgi; ļaunuma valdzinājums met ēnu uz labo, bet dziņu viesulis samaitā vienkāršu sirdi;

ļaunuma pilnā paaudze, vai tu kādreiz esi iedomājusies, ka žēlastība un žēlsirdība ilgojas pēc Kunga izredzētajiem? vai kādreiz esi sapratusi, ka Es tevi esmu aicinājis? vai Mani svaidītie Vārdi ir paskrējuši tev garām kā pārejošas valodas? vai Mana Klātbūtne ir tev aizslīdējusi pāri kā ēna? tā vien šķiet, neprātīgā paaudze, ka tev labāk patīk zagts ūdens un noslēpumā ēsta maize garšo labāk! tieši tādēļ jūs savas mutes brīvi atdodat ļaunumam;

tagad Es atkal no jauna izleju jūsu priekšā Savu Sirdi;⁷ ak, paaudze! ja vien tu apzinātos, kāda žēlastība ir dota taviem laikiem, kāda Manas Žēlsirdības žēlastība! šī žēlastība pārsniedz cilvēcisko sapratni! un, lai arī Es pazīstu jūsu ļaunuma pilnos nodomus un apzinos, ka no daudziem, kurus mīlu ar neizmērojamu Mīlestību, Es pretī saņēmu izsmieklus, Es tomēr turpini īstenot Savas ieceres un nāku pie jums kā ubags, kuram ir tikusi liegta mīlestība ... tomēr jūs⁸ izsakāt spriedumu par Mani un izturaties pret Mani kā pret noziedznieku ... jūs esat nodevības čempioni, jūs paļaujaties uz savām pasaulīgajām bagātībām, nevis uz Manu Dievišķo Dārgumu, kurš jums varētu atnest pestīšanu;

Kungs, vai ir vēl kāds labs cilvēks atlicis? Kaut vai viens?

neviens nav labs, izņemot Dievu ... tomēr vienīgi Dievs var tevi dievišķot un likt tevi uz tikumu ceļa, lai, dievišķodams tevi, darītu par kaulu no Viņa Kaula un miesu no Viņa Miesas, un, lai tu tiktu atzīta par Viņa sēklu ...

¹ Pārnestā nozīmē „dvēseles”.

² Rīta blāzma šajā gadījumā simbolizē žēlsirdību.

³ Kungs paskaidro kā daži, kuri ir atgriezušies pateicoties Viņa vēstījumam, garīgā brieduma trūkuma dēļ ir novirzījušies no ceļa un sākuši sekot falsificētiem vēstījumiem, uztverot tos par patiesību...

⁴ Šos Vēstījumus.

⁵ T.i. – kā tāda, kurai ir ļoti grūti izpatikt, kura viegli atrod citu kļūdas.

⁶ Žēlsirdība.

⁷ Kungs šajos vārdos man atgādināja par to dienu, kad viņš iegāja Jeruzalemē un raudāja pār šo pilsētu, sacīdams: „ja vien tu būtu pieņēmusi miera vēsti! bet, ak, vai, tā līdz šim ir palikusi apslēpta tavām acīm!” (Lk 19, 41 – 43)

⁸ Cilvēki, kuri vajā Kunga Vēstījumus un tos izsmej ...

Mans Gars ir noskumis, jo Es nevēlos kādam liegt Savu Mūžīgo Klātbūtni;¹ ja vien jūs, Dieva tempļi, zemojaties Manā priekšā un nožēlojat grēkus, Es Savā bezgalīgajā Maigumā esmu gatavs aizslaucīt jūsu kļūmes, tomēr Es nepiedošu zaimotāja vārdus;² nožēlojiet, jo Mans Svētais Gars nekad nepaliks miesā, kura ir grēka parādniece; neapbēdiniet Manu Svēto Garu, apsūdzējami to, kas nāk no Dieva, un saukdami labo par ļaunu – tāda rīcība var kļūt liktenīga jūsu dvēselēm;³

redzot no Augšienes visu, kas notiek, Mans Gars ir salauzts; ļauna darītājs nevar noslēpties no Mana skatiņa, nedz arī tas, kurš dienu un nakti plosās, lai nakts aizsegā atriebtos brālim ... ak, Vassula, liec Manam Vārdam atbalsoties no tevis; saki ikvienam, lai tas būtu labs vai ļauns:

„Es lieku no Debesīm atskanēt Mani Balsij; Es skaļi kliežu, lai sadzird ikviens – gan labais, gan ļaunais; patiešām – Manas Balss skaņas ir aizsniegušas zemes galus; grēki ir jānožēlo gan labajam, gan ļaunajam; labajam ir jānožēlo, ka tas nav precīzi izpildījis Manu Gribu un nav lūdzies pareizā veidā⁴ – daudzi pie Manis vērsas tikai ar vārdiem; ļaunajam ir jālūdz piedošana par to, ka savas sirds nocietinātības dēļ ir izdarījis nāves grēku, un ir vienaldzīgs pret Mani un pret Manu Likumu;”

tā kā Mani tempļi patlaban ir izpostīti, Es, Savā bezgalīgajā Žēlsirdībā, turpināšu izliet pār šo ļauno paaudzi Savu Garu, lai to atdzīvinātu; tad šis sausums uzgavilēs un kļūs auglīgs; tad mīlestība cieši savīsies kopā ar vienotību, un agrākā pasaule izzudīs ...

lai arī Es jau iepriekš paredzēju, kad daudzi no jums, spītības pārņemti, nepieņems Manus brīnumus, tomēr beigās Es triumfēšu pār šo samaitāto paaudzi; ja viņi tev iebilst: „bet Kristus jau reiz ir uzvarējis; Viņš iekaroja pasauli, kā Pats to bija sacījis; kā gan lai Viņš uzvar vēlreiz? par kādu uzvaru Viņš tagad runā?”, tad tu, meitiņ, viņiem atbildi: „pazīdams jūs, vēl pirms bijāt radīti, un zinādams, ka daudzi no jums uzdos šo jautājumu, Es vēlreiz vēlos jums atkārtot to pašu, ko sacīju Tēvam;” raksti:

„Tēvs, lai viņi ir viens Mūsos, tāpat kā Tu Manī un Es Tevī, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis...” (Jņ 17, 21)

„Es Tavu Vārdu esmu darījis zināmu viņiem un darīšu to zināmu, lai mīlestība, ar kādu Tu Mani esi mīlējis, būtu viņos un arī Es būtu viņos...” (Jņ 17, 26)

kad Es visus cilvēkus pievilksu pie Sevis, kad Es viņus ievēdīšu Savā Sirdī, tad atkal būšu pagodināts; Es esmu jaunais Ādams un Es esmu Pamācības gaisma un svētā Gudrība; kad visi cilvēki pasaulē sapratīs un ticēs, ka esmu Tēva sūtīts, tad Es atkal uzvarēšu, jo viņi visi vienā balsī sauks:

„šis ir Kristus, viens no Vissvētākās Trīsvienības, vistīrākā Gaisma, Kura ievēd dvēseles un visu Viņa radību Savā Dievišķajā Gaismā; Kungs Dievs, ar Savām Rokām Tu esi radījis visas lietas majestātē un godībā; ar prieku un smiekla zvārgulīšiem Tu veidoji ikvienu lietu un piepildīji to ar žēlastību; tomēr ļaunais gars, mūs apskauzdams, atņēma mums šīs žēlastības – viņš mums atņēma pat dzīvību; līdz pat brīdim, kad Tu, Pestītāj un Glābēj, nāci, lai mūs glābtu, mums bija liegta Tava Gaisma; kungu Kungs, mūsu dvēseles svaidījums, trīskārt svētā Gaisma, Tu dievišķoji Savu Miesu, vēl mājodams šeit, virs zemes, bet caur Savu Augšāmcelšanos Tu to darīji garīgu un neiznīkstošu; Tu Sev pakļāvi visas materiālās lietas virs zemes, Tu uzvarēji Nāvi, Tu radīji Atklāsmi,⁵ kurai ir jāpastāv uz mūžīgiem laikiem; cilvēkus

¹ No ieiešanas paradīzē. Dvēseles, kuras vēl atrodas šķīstītavā, neredz Dievu, līdz nav pilnībā šķīstītas. Tie, kuri ir ellē, nekad neredz Dievu, tie Viņu ienīst un tādēļ cieš...

² Zaimus pret Svēto Garu (Mt 12, 22 – 32).

³ Zaimošana (Mt 12, 22 – 32).

⁴ Ja dvēsele nav pazemīga, tad izteiktais lūgums netiks sadzirdēts. Jo pazemīgāka ir dvēsele, jo vieglāk tai ir pievērst sev Dieva uzmanību.

⁵ Bībeli.

Mīlošais, Tu esi dzīvais Dievs, Kurš esi mums devis Savu Līgavu,¹ kura atbalsta un glabā neskartu Patiesību;

ak, trīskārt svētā Gaisma, Tu kļuvi redzams miesā, lai parādītu mūs Tēvam – Tēvam, Kurš ir Tevī, un Kurā esi Tu;”

paaudze, tādēļ nejautā, kam līdzināsies uzvara; uzvara būs tad, kad visa radība tiks pārveidota mīlestības vienotībā ar Mani, kad tā vienā balsī sauks: „Jēzus ir Kristus! Jēzus ir Kungs!”

kā tu, meitiņ, sacīji – Es esmu Karalis; kā Svētais Gars iečukstēja tavā ausī, lai tu to pasludinātu tālāk – Es esmu Karalis ...

tādēļ, kamēr tu vēl atrodies šīs zemes trimdā, upurējies vairāk un paliec vienotībā ar Savu Dievišķo Brāli; ar pacietību nes smagos likteņa pārbaudījumus, ar kuriem tev nākas sastapties – tu tos nenes viena, Es esmu ar tevi, dūjiņ; nes šos pārbaudījumus Manis dēļ – ar tiem tu palīdzi daudziem grēciniekiem piedzīvot Manu žēlastību; priecājies! jo Es tev esmu dāvājis žēlastību pārpilnību būt ar Mani šādā veidā; vai tu redzi? lai tas ir pietiekami, lai aizstātu ar to visas sāpes un ciešanas; tagad atļauj Savam Karalim priecāties tevī;

nāc; ic;

¹ Baznīcu.